

RAVEN KENNEDY

ZLATÁ KLEČ

ZLATÝ KANÁREK

BARONET

Zlatý kanárek

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.baronet.cz

www.albatrosmedia.cz

 BARONET

Raven Kennedy

Zlatý kanárek – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

ZLATÁ
KLEC

ZLATÝ KANÁREK

ZLATÁ
KLEC

ZLATÝ KANÁREK

RAVEN KENNEDY

GOLDFINCH Copyright © 2024 by Raven Kennedy

Cover Design by A.T. Cover Designs

Translation © Zuzana Ľalíková 2025

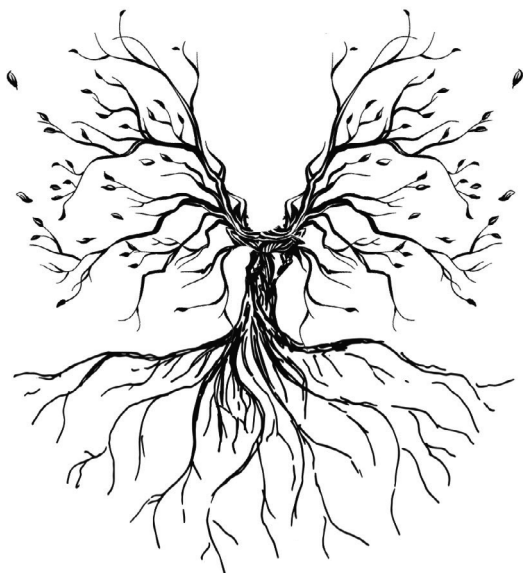
ISBN tištěné verze 978-80-269-2756-3

ISBN e-knihy 978-80-269-2759-4 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-269-2760-0 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-269-2758-7 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

Pamatujte, že jste silnější než temnota
a máte křídla, a tak můžete létat.

1. kapitola

SLADE

Přes nádvoří spěchají vojáci. Po hektických přípravách na odchod vyjdu z hradu lehce zadýchaný. Dva strážní ke mně přistoupí, aby mi položili pár otázek, a jakmile odběhnou, upřu pozornost před sebe.

Mezi bránou hradu Černá skála a příkopem plným šplouchající vody napočítám na tři tucty borkoletek. Ve vodě se odráží měsíc, zežloutlý jako smetana, která zůstala příliš dlouho v teple.

Všichni vojáci na sobě mají bojové kožené uniformy a silné zimní oblečení. Borkoletky si letci rozdělili a nasadili jim černé kožené postroje a kovové prsní pláty, aby ochránili jejich zranitelné hrudi.

Zvířata jsou neklidná. Poklepávají pařáty do dlažby a bystré oči upírají k obloze. Vojáci znají rizika, ale zvířata zas rozpoznávají energii a všechna do jednoho cítí nervozitu, napětí a krvežíznivost.

Tak to vždy bývá, když je čas vytáhnout do války.

Vedle mě se od přiletu královny Kaily po zemi povalují černé kameny jako rozsypané uhlí. Černý obelisk je teď zničený a popraskaný.

Bortí se. Stejně jako moje podělaná trpělivost.

Chci teď hned vyrazit. Co nejrychleji jsem se připravil na odjezd a domluvil se s premiéry i Hněvem a chci se vydat na cestu.

Mysl mi víří a žaludek se mi svírá, zatímco zpracovávám novou informaci, kterou mi donesla Lu. Informaci o tom, že byl Lemurijský most obnoven. Znovu postaven. Propojen s říší fae.

Jak u všech pekel ten most znovu postavili? Jak to, že Sedmé království vůbec ještě existuje?

Když jsem před lety letěl nad Sedmým královstvím, viděl jsem, že z něj zbyla jen zmrzlá zem pokrytá bílým sněhem a prokvetlá šedými puklinami. Nezůstali tam žádní lidé. Žádná zvířata. Žádná města. Jen proděravělá prázdnota. Zbyla tam jen ozvěna magie, jež se do země zařízla jako střepy z rozbitého zrcadla.

Vzpomínám si, jak nemístně na mě ta ozvěna působila. Připomínala mi pach, jenž zůstává v místnosti i dlouho poté, co se spálené jídlo vyhodí. Přetrvávající nepříjemnost, jež nemizí.

Na samém okraji světa tak nezbylo nic. Vůbec nic.

Můj otec – Lamač – most rozlámal už před stovkami let, dlouho předtím, než jsem se narodil. Jeho mocná magie z něj udělala spojence koruny a přinesla mu slávu a bohatství. A teď přišel někdo jiný, nebo něco jiného, a rozbitý most *opravil*.

Nevím, jestli je do toho zapletený můj otec, nebo zda ještě vůbec žije. Netuším, kdo nařídil invazi do Oreje, a neznám ani současný stav samotného mostu.

Na ničem z toho však nezáleží. Hlavní je *ona*.

Ted' mám způsob, jak se dostat za Auren. Nedokázal jsem otevřít trhlinu a splnit slib, že ji najdu, ale ted' mám naději.

Moje hnijící srdce bolí ještě víc. Pulzuje v rytmu s adrenalinem v mé krvi, ovšem místo dunění mě jen pobízí:

jdi jdi jdi

Jdi k mostu. Jdi do Annwynu. Jdi za ní.

Sáhnu do kapsy a v prstech sevřu Aureninu useknutou stuhu.

„Najdu tě. Najdu tě v tom životě. To ti slibuju. Ale musíš tam jít. Prosím, lásko.“

Vzpomínka na mou úpěnlivou prosbu mě pronásleduje dodnes. Stejně jako její hlas, jímž vyřkla mé jméno. Jak se na mě podívala. Naprosto zničená.

V srdci mě bodá bolest, jež přichází ze dvou různých směrů. Zleva i zprava, zezdola i shora, zevnitř i zvnějšku.

Už nedokážu dál čekat.

Pustím stuhu a rozhlédnu se po tmavém nádvoří, kde pochodně osvětlují noc oranžovou září. Všimnu si, že Ryatt domlouvá postup s elitními vojáky, které osobně vybral. Tvář mu ze strany ozařují plameny pochodní.

Ukáže ke dvěma borkoletkám. Několik elitních vojáků jim utahuje popruhy sedel. Zvířata jsou spojena lany omotanými kolem přepravních schrán ze silné usně a pevných provazů. Válečné přepravníky jsou dost pevné na to, aby v nich borkoletky unesly za letu vojáky a náklad zbraní.

Není to nejpohodlnější způsob cestování. A už vůbec ne nejrychlejší, protože zvířata ponesou velkou váhu. Tato metoda přepravy vojska se však v průběhu staletí a bezpočtu orejských bitev velice osvědčila.

Tricet šest letců na třiceti šesti borkoletkách – celkem osmnáct párů. Každý pár přenáší v přepravníku pět elitních vojáků. To dělá celkem sto dvacet šest vojáků, které můžeme odnést s sebou a počítat s nimi, až budeme připravovat Ranhold na invazi.

Sto dvacet šest. Proti tisícům fae.

Náš plán je vyrazit přímo do Ranholdu, kde připravím armádu Pátého království na boj a zaútočím na fae svou magií. Naši elitní vojáci a král Thold udělají všechno, co bude v jejich silách, aby zastavili jejich postup.

Dej Oreji šanci, prosil mě můj bratr. A tak přesně to udělám.

Dojdu k Ryattovi, a když si mě všimne, dá vojákům, s nimiž dosud mluvil, rozchod.

„Jak dlouho ještě?“ zeptám se hned, jak se ocitneme sami. Sám ve svém hlasu slyším sílicí netrpělivost.

Ryatt má na sobě koženou uniformu velitele a ve tváři stoický, profesionální výraz. „Ještě čekám na dalších šest elitních vojáků a do hodiny by měl kovář doručit zbraně. V kuchyních připravují balíčky s přiděly a král Thold pracuje na –“

Zavrčím. „Trvá to moc dlouho.“

Podrážděně se na mě zadívá. „Dělám, co se dá. Snažím se tu všechny připravit, abys mohl vyrazit s rozedněním, ale přípravy vyžadují čas.“

„Nemám čas,“ ucedím mnohem příkřeji, než chci. Víím, že můj bratr dře, aby nám zajistil vše, co budeme potřebovat, ale i ten nejrychlejší postup příprav mi připadá příliš pomalý.

Opět se netrpělivě rozhlédnu po nádvoří a je mi jasné, že jen tak brzy nevyrazíme. Několik borkoletek ještě ani neosedlali.

jdi jdi jdi jdi jdi

Už tomu nutkání nedokážu dál odolávat.

„Vyrazím napřed.“

Ryatt překvapením povytáhne obočí. To už se k nám připojí Lu s Juddem.

„Ty nás opouštíš?“ zeptá se Lu, když se u mě zastaví. Neuniknou mi tmavé kruhy pod jejíma očima.

„Nemůžu dál čekat. Potřebuju vyrazit. Nemůžu tu dál jen tak nečinně postávat.“

„Poletím s tebou,“ nabídne se Lu, avšak zavrtím hlavou. Je příliš paličatá, než aby to přiznala, ale potřebuje si aspoň několik hodin odpočinout, než znovu nasedne na borkoletku. Ani ne před pěti hodinami se vrátila a pověděla nám o útoku fae na Výšezvon.

„Ne,“ odmítnu. „Jdi se na několik hodin vyspat a pak vyrazíš spolu s kontingentem.“

„Ale –“

„To je rozkaz, Talulo.“

Zamračí se na mě. „Tohle na mě nezkoušej.“ Řekne to ostře, ovšem neunikne mi úleva, jež se jí mihne v očích. Vážně se potřebuje vyspat.

Když se ohlédne na Judda a všimne si, že se na ni zubí, praští ho předloktím do břicha, až Judd zafuní.

„Hej!“ postěžuje si. „*Já* ti tvým celým jménem neřekl! Proč mě biješ?“

„Za ten tvůj pitomý úsměv.“

„Můj úsměv není pitomý,“ brání se, zatímco si mne břicho.

Lu obrátí oči v sloup a poté se znovu otočí ke mně. „Jeden z nás by měl letět s tebou.“

„Jen byste mě zdržovali,“ odpovím. „Argo je nejrych-

lejší borkoletka. Pokud poletím sám, dorazím do Ranholdu, aniž bych tu musel na všechny čekat. A protože tu Ryatt zůstane s armádou, budu potřebovat, abys spolu s Juddem vedla elitní vojáky a pomohla králi Tholdovi s jeho skupinou. Moc často Pátým necestovali. Vy dva znáte nejrychlejší trasy a víte, jak odolat živlům. Stejně jako Digby.“ Když se pořád tváří skepticky, dodám: „Navíc budete jen půl dne za mnou.“

„A až dorazíš na Ranhold?“ zeptá se.

„Povím novému králi Fulkemu o hrozbě a dohlídnu na to, aby připravil svou armádu. Potom na fae vyšlu co nejvíc své magické moci a pak zamířím k mostu.“

Na Lu je stále vidět, že se jí nelíbí představa, že poletím sám, ale polkne další argumenty. Díky tomu poznám, jak vyčerpaná doopravdy je.

„Uvidíme se na Ranholdu,“ ujistím ji. „A teď se jdi vyspat, kapitánko.“

„Dobře,“ ustoupí a otočí se k Ryattovi. „Ať pro mě někdo přijde, až bude čas vyrazit.“

Judd otevře pusku, ovšem Lu na něj ukáže, aniž by mu věnovala pohled, a Ryattovi řekne: „On *ne*.“

Judd se znovu zazubí.

Ryatt s úšklebkem zakroučí hlavou. „Neboj, pošlu pro tebe.“

Lu přikývne a podívá se na mě.

„Dávej si pozor,“ varuje mě s vážnýma hnědýma očima.

„Dám.“

Vydá se pryč, ovšem než zmizí uvnitř, prohodí několik slov s Digbym. Střelím pohledem po Juddovi. „Informuj strážné krále Tholda, že poletím napřed.“

„Rozkaz.“ Zasalutuje mi. „Uvidíme se v té zasněžené díře. Co příště válčit v teplejších částech kontinentu?“

„Jistě,“ odpovím suše.

Zatímco se dívám za Juddem, v hrudi mě bodne ostrá bolest. Přitisknu si prsty na srdce. Ryatt přimhouří oči. „Co ti je?“

„Nic,“ vyhrknu a ruku spustím.

„Slade...“

„Musím jít, Ryatte.“

Pevně stiskne rty, avšak přikývne. „Dobře. Vydám se s nimi na pochod co nejdřív, ať tě brzy doženeme.“

„Já vím.“

Můj bratr mě doprovází k Argovi. Mou borkoletku je mezi ostatními snadné rozpoznat, protože je mnohem větší. Právě teď má křídla v barvě stromové kůry roztažená a vrčí. Argo dává najevo svou nadřazenost, stará se, aby měl kolem sebe na dvacet stop volného místa, a chňapá po všech borkoletkách, které se odváží přiblížit jen na špičku parátu blíž, než by se mu líbilo. Navzdory tomu je mnohem přátelštější, než býval předtím, než málem umřel.

„Teritoriální zvíře,“ zamumlám a pohladím ho po boku.

Beze studu na mě upře pohled. Poté otočí hlavu a najednou se jeho postoj úplně změní. Schová vyceňené zuby a uvolní se.

Podívám se na holčičku Wynn, která k němu právě běží. Její sestra je jí v patách. Obě vyměnily náboženské šedé hábity Druhého království za barevné šaty.

Hned jak Wynn dojde k Argovi, obejmeme ho kolem krku. Argo k ní přitiskne hlavu a zaboří jí čenich do černých kudrn. Působí to jako borkoletčí verze objetí.

Když se od něj odtáhne, vzhledne ke mně.

„Musí táhnout do války?“ zeptá se mě s očima zalitými slzami.

Ze smutného tónu jejího hlasu mě u srdce bodne pocit viny.

„Ochráním ho.“

Popotáhne a její starší sestra Shea jí na uklidněnou položí ruku na rameno. „Wynn se jen chtěla rozloučit. Když ho během cesty sem léčila, velice se k němu upnula.“

Zvednu zrak k Argovi, který se k ní tiskne, a usměju se. „A on se očividně upnul k ní.“

Když zaslechnu, jak si Wynn tiše popotáhne, dřepnu si před ní a zadívám se jí do očí.

„Argo mi už velice dlouho dovoluje na něm létat,“ povím jí. „Miluje létání a je hodně rychlý. Bude v pořádku.“

„Předtím mu ale ublížili, když byl s tebou,“ připomene mi vyčítavě.

Shea jí zatne prsty do kůže.

„Wynníe,“ pokárá ji.

Zavrtím hlavou. „Ne, tvoje sestra má pravdu. Ublížili mu, když byl se mnou.“ Znovu se podívám na Wynn. „Dávám ti své slovo, že pokud začne být situace příliš nebezpečná, pošlu Arga zpátky.“ Nabídnou jí ruku. „Platí?“

Dívka mě za ni chytí a potřeše si se mnou. „Platí.“

„Dobře,“ odpovím. „A také jsem ti chtěl osobně poděkovat za to, že jsi uzdravila Rissu.“

Wynn se ošije, jako by se styděla. „Nemáš zač.“

Vstanu a podívám se na Sheu. „Obdržela jsi vše, co potřebuješ?“

„Víc než to. Děkuju, Tvoje Veličenstvo,“ odpoví mi a shlédne na svou sestru. „Tak pojď, Wynníe. Je čas jít. Král má moc práce.“

Wynn se na mě zadívá. „Postaráš se, aby mu už nikdy nikdo neublížil?“

„Slibuju.“

„Dobře,“ pronese a přikývne. Naposledy Arga obejmeme a pak už obě sestry ruku v ruce odejdou.

Podívám se na Ryatta a můj bratr přikývne. Ví, na co myslím. „Neboj. Isalee a Warken se o ně postarají. A neříkej mu, že jsem ti to řekl, ale Osrik jim ve městě koupil dům. Pěkný, hned u řeky. Nechce ale, aby holky věděly, že je od něj.“

„To mě nepřekvapuje.“

„Znáš ho,“ dodá Ryatt. „Os nikdy nechce, aby lidi věděli, že udělal něco milého.“

„Kdyby tě slyšel použít slovo *milý* ve stejné větě spolu s jeho jménem, praštil by tě.“

Ryatt se ušklíbne. „Nejspíš ano.“

Otočím se a znovu překontroluju přezky na Argově sedle, jestli jsou popruhy pevně utažené. Poté se vyhoupnu do sedla a shlédnu na svého bratra. V jeho tváři vidím nervozitu, přestože ji dobře skrývá. Všichni jsou nervózní. Fae odešli z tohoto světa už před staletími. Nikdo nečekal, že Orea bude jejich hrozbě ještě někdy čelit.

„Dávej na Arga a na *sebe* pozor,“ řekne mi tiše, aby ho nikdo jiný neslyšel.

„Dám. A než vyrazím k mostu, sejmu jich co nejvíc.“

„Vím, že to dokážeš. Ohni se postaví jen oheň a fae se postaví jen fae,“ podotkne s úsměvem a opět zvažní. „S tebou po našem boku má Orea šanci.“

„Nejen se mnou. Orea má šanci i díky *tobě*.“

Ztěžka polkne. Opět mě zasáhne pocit viny, protože na něm vidím, jak moc pro něj moje slova znamenají. Měl jsem mu podobné věci říkat dřív. Měl jsem ho do této pozice jmenovat už dávno. Tak jsem zvyklý na to, že jsem jeho starší bratr a mám ho chránit, až jsem mu zabránil se také chopit role ochránce.

„Pošli vzkaz, hned jak dorazíš na Ranhold.“

„Pošlu,“ odpovím.

Pokud bude třeba mobilizovat armádu Čtvrtého království, připraví ji.

Mnoho věcí zůstává mezi námi nevyřešených, ale teď na ně není čas. Místo toho si vyměníme dlouhé pohledy a poté mu pokývnu. „Veď mou armádu dobře, veliteli.“

Hluboce se mi pokloní. „Budu Čtvrté království chránit vlastním životem.“

Právě toho se bojím.

„Najdeš Auren a naši matku,“ řekne mi beze stopy pochybností v hlasu, protože ví, že se s ničím jiným nespokojím. „Dávej na sebe pozor,“ zašeptá.

„Ty taky, bratře.“

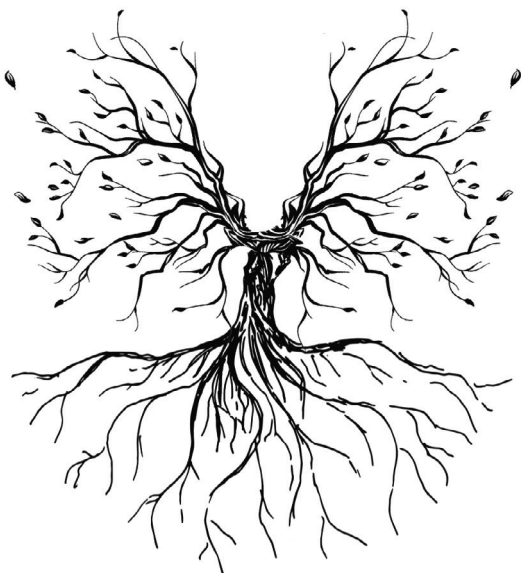
Pevně sevřu otěže a hrud' se mi sevře dojetím a bolestí.

K Auren mě to však táhne mnohem silněji.

jdi jdi jdi jdi

Naposledy Ryattovi pokývnu, patami pobídnu Arga a zvíře se vznese k noční obloze. Ostatní borkoletky po našem odletu zaskřehotají. Závídí nám, že už letíme.

Moje srdce sebou trhne – přímo poskočí – protože jsem *konečně* vyrazil na cestu. Konečně letím za ní. A ačkoli mi v srdci pulzuje bolest a v krvi mi proudí jed, nevšímám si toho. Protože mířím za ní a nic, ani to podělané hnijící srdce v mojí hrudi, mě nezastaví.

2. kapitola

SLADE

Argo stoupá stále výš, kde nás černá noc obklopí jako plášť. Hluboko pod námi můj bratr zvedne ruku a zamává.

Zadívám se před sebe. Přeletíme příkop, hrad necháme za zády a zamíříme k městu. Jeho ulice lemují pouliční lampy a paluby loděk a člunů na hladině řek osvětlují lucerny. Všechny ty mihotavé plamínky mi připomínají, kolik lidí žije jen v Černé skále. Za kolik lidí nesu zodpovědnost.

At' se převrátí. To jsem Ryattovi řekl o Oreji a mysl jsem vážně každé slovo. To však bylo předtím, než do říše vpadla hrozba zvenčí.

Viděl jsem to v Ryattových očích. Výčitky. Pohřbe-

né hodně hluboko, ale byly tam. Armádu, která napadla Oreu, tvoří můj druh. Mí lidé. Neřekl to nahlas, ale stejně jsem to slyšel. Do určité míry je mojí povinností ochránit Oreu proti těm, kdo jsou jako já.

Dej Oreji šanci.

Dostaň se k mostu.

Dvě mouchy jednou ranou. Můžu zaletět do Ranholdu a pak zamířit rovnou do Sedmého. Moji cestu by to prodloužilo jen o několik hodin, nejvýš o půl dne, kdybych tam seslal na nepřátele tolik moci, aby to fae odradilo. A poté zamířím k mostu.

Zasyčím, protože mě v hrudi znovu bodne ostrá bolest. Proletí mi žilami a skrz kořeny mé hniloby až do paží. Sevru pravačku v pěst a pokusím se z ní ten nepříjemný pocit vytřepat. Nepolevuje.

Od dětství jsem se ale učil vydržet bolest, proto mám její práh hodně vysoko. Můj otec by nic jiného ani nedovolil. Když jsem překonal to, čím mě donutil projít, překonám kvůli Auren i tohle.

Jako by si mě chtěla bolest otestovat, ten hnijící orgán v mé hrudi zapulzuje ještě silněji. Zaskřípu zuby.

Překonej to!

Poupravím si sevření otěží a pobídnu Arga, aby letěl ještě rychleji. Zanedlouho necháme hrad Černá skála i město pod ním daleko za sebou. Argo vycítí mou naléhavost, protože letí tak rychle, jako by závodil se samotnou nocí.

A vítězí.

Ukusujeme vzdálenost. Tímhle tempem dorazíme do Ranholdu v rekordním čase. Díky bohům.

V průběhu noci přeletíme Čtvrté království. Oči držím na stopkách a zuby zaťaté. Počítám vteřiny mezi bolestivými záškuby srdce. Duní v rytmu s mým nutkáním si pospíšet.

jdi jdi jdi jdi

Ať se snažím jakkoli, další trhlinu otevřít nedokážu, ale dostanu se k tomu podělanému mostu.

Musím.

Krátce před úsvitem Argo zahlédne hejno ptáků v letu. Klesne pod mraky, oči upřené na svou kořist. Vůbec ho nevidí. Všimnou si ho, až když polapí dvě okřídlená stvoření do široké tlamy. Jejich vyděšený vriskot zanikne s křupnutím jejich kostí.

Sevru ho koleny a napnu se, když zaútočí na dalšího ptáka. „Argo –“

V hrudi mi vybuchne bolest tak náhle, až sebou v sedle trhnu. Ten ostrý pocit se mi zabodne do hrudi a obere mě o slova. Obere mě o zrak.

Zachvátí mě stejně ostře, jako Argovy zuby proniknou kostmi. Jenže se to děje s mým *srdcem*. Zachvacuje ho krutá bolest.

Schoulím se v sedle a tělo mi přepadne vpřed. Připadá mi, jako by mi ostří rozřízlo na otevřeném moři hrud' a teď do mého nitra proudí vír otrávené vody. Sklopím zrak k místu, z něž vychází bolest, a vyřeštím oči.

Moje hnijící srdce začalo *natékat*.

Nadzvedává mi koženou kazajku. S ukrutnou agónií nabývá na objemu. Víím, co to znamená.

Pukne.

Ne.

Opravdu si moje srdce vybralo zrovna *tuhle* chvíli, aby mi vypovědělo službu? Teď, když jsem našel způsob, jak se dostat za Auren? Kdy jsem se za ní konečně vypravil?

Neumřu. V *žádném* případě.

Moje tělo se mnou však toto rozhodnutí nesdílí.

Srdce mi vlévá do těla jed. Pálí mě jako vařící kyselina, vyplňuje mě a nahrazuje moji krev.

Shlédnu na svá zápěstí a ruce, po nichž se mi rozšířily kořeny hniloby. Odhalenou kůži mám prokvetlou tolika černými křivkami, až na ní skoro nic jiného nevidím.

Prsty mi povolí. Otěže mi vyklouznou z rukou a zády spadnu na Argův hřbet. Už nedokážu dál sedět. Nedokážu *nic*. Spíš cítím, než vidím, že se ke mně Argo ohlédně. Vzápětí strašlivě zařve, když se začnu převracet na stranu.

Do prdele!

Zpanikařím, marně máchám pažemi a padám.

Udrží mě jen třmeny Argova sedla, jehož popruhy se prudce napnou.

Sedlo se pod tíhou mého těla začne otáčet kolem Argova trupu, až visím z jeho boku. Kožený popruh je to jediné, co mi brání zřítit se dolů.

Bolest je nepředstavitelná.

Argo znovu zařve a pokusí se převrátit, aby mě dostal tam, kde mám být. Jenže se nedokážu pohnout. Záchvaty bolesti mě zcela paralyzovaly. Cítím, jak mi jed stoupá do krku, tváří, očí...

Zrak mi zčerná, právě když ucítím, jak se Argo vrhne k zemi.

S žaludkem až v krku se řítíme vzduchem. Kožený pruh se zakroučí, a když mi vyklouzne z rukou, zakloním se a vypadnu ze sedla. Na Argově hřbetu mě teď drží už jen jediný popruh omotaný kolem mého pasu.

A pokud ten kožený pás praskne... pokud spona povolí...

Celým tělem mi probíjejí výboje bolesti.

Do prdele do prdele do prdele...

Nejspíš umřu dřív, než dopadneme na zem.

Udeří do mě poryv větru. Škube mnou zleva doprava, zatímco Argo dál řve. Dál padá.

Vlaju za ním jako vlajka ve větru a pak napjatý pás na sedle *praskne*.

Bez upoutání k sedlu mě vítr odnese jako listí, a místo aby mě Argo nesl k zemi, teď už skutečně padám.

Padám a padám vstříc temnotě.

Mám jen chvíli na to, abych dumal, jestli se takhle cítila Auren, když padala trhlinou. Jestli je to můj trest za to, že jsem ji tam poslal samotnou. Lapám po dechu, zmítám sebou a svírá mě hrůza.

Padám.

Umírám.

Moje srdce každou chvíli vybuchne. Každou chvíli se z něj vyvalí hniloba.

Každou chvíli dopadnu na zem.

Obrním se.

Těsně před mým nevyhnutelným dopadem se za mnou však Argo vrhne a chytí mě nohama. Trhnu sebou, tlak jeho pařátů na mé paži a noze není příjemný, ale během několika vteřin mě zase pustí. Žuchnu sebou na pevnou zem, kde se ihned převalím po mokré trávě a vlhké hlíně a pak teprve se zastavím.

Dopadl jsem napůl do bažiny, takže celá pravá strana mého těla se máčí v bahnité vodě.

Snaží se mě ochromit bolest, nedovoluje mi se hnout. Bojuju s ní. Připomínám si, co jsem přetrpěl od svého otce.

Pohni se.

Pohni se pohni se pohni se –

Ze rtů se mi vydere řev. To bojuju s muky, která zachvátila mé tělo. Bláto mě skoro dusí, svému tělu však přikážu, aby mě přesto poslechlo. Natáhnu jednu paži, chytím se trávy, napnu se a vytáhnu z vody.

Stravuje mě bolest a před očima mi naskakují černé skvrny, a přesto pod sebou dokážu složit kolena

a kousek po kousku se odplazím o kus dál. A pak se zhroutím a převalím na záda. Jsem zbrocený potem, třesu se a chce se mi zvracet.

Sklouznou rukama o něco níž, rozervu si kabát i koženou kazajku a odhalím hrud'. Moje srdce vypadá, že každou chvíli vybuchne. Je jako obrovský puchýř plný hnisu, jen tmavě hnědý a čouhají z něj černé kořínky.

To kurva není dobrý.

Vidím, jak všechny žíly, které z něj vedou, pulzují a ženou mi do těla další jed. Místo aby kořínky hniloby zůstaly v mé hrudi a pažích, jsem jimi pokrytý. Šíří se mi po břicho a rukou, a dokonce mi z nich zčernaly nehty.

Je jich na mně tolik, až mi to ani nepřipadá skutečné.

Argo mě dloubne do paže a tiše a znepokojeně vrčí. Skloní se a pobídne mě, abych vstal. Proto zvednu ruku a sevru v ní popruh kolem jeho krku.

Než se však stihnu vytáhnout na jeho hřbet, tělo mi zachvátí křeč. Zhroutím se na zem a bolestí lapám po dechu.

A vím to.

Tohle je konec. Umírám.

Před očima se mi však nemihne můj život, ale *ona*.

Zaplaví mě vzpomínky na Auren. Není jich dost. Ani zdaleka jich není dost. Ale vidím je. Cítím je. Slyším je.

Drobné okamžiky. Třeba když jsem se na ni díval, aniž by si toho všimla. Když jsem hleděl na její profil, zatímco jedla, nebo jsem ji sledoval, jak stoupá po schodech, nebo jak se usmívá něčemu, co jí právě řekl Judd. Vzpomínám na její hlas, když mi o sobě vyprávěla. Na vůni jejích vlasů, když mi ležela na hrudi.

Vzpomínám ale i na významné chvíle, kdy byla velkolepější než tento svět. Kdy se v porovnání s ní zdáli všichni ostatní nicotní a mdlí. Vzpomínám na její pomstychtivost, sílu, laskavost a světlo.

Vždy mi bylo předurčeno ji najít. Vidět ji.

Tohle nemůže být konec.

Tohle nemůže být všechno.

Chraplavě dýchám a mám pocit, jako by mě po žebrech škrábaly zuby.

„Auren,“ zachrčím. Jako by mě snad mohla slyšet. Jako bych jí mohl říct vše, co jí potřebuju říct.

Vyhrknou mi slzy zoufalství z mého selhání. Kvůli všemu, co ji nikdy neuvidím dělat. Nespatřím všechny ty drobné ani ty významné okamžiky. Chtěl jsem je. Chtěl jsem je vidět a zažít a mít ji navěky celou pro sebe.

A to se mi už nesplní.

Zmítá mnou zoufalství a celou dobu ze mě hniloba dál prýští na zem. Argo naříká. Údery mého srdce se zpomalují.

Dívám se vzhůru na shluk větví stromů s pokroucenými kmeny, jež ční z tohoto mokřadu, a srdce mi dál žene do těla jed, který mě zabíjí.

Dusím se, když mi zasáhne plíce a nakazí dech.

Moje srdce je teď tak nafouknuté, až mi připadá, jako by mě na hrudi tížil kámen. Jako by se v něm skrývalo shrbené stvoření připravené prodrat se na svobodu.

Ale i tak se pokusím bojovat.

Protože kvůli ní budu bojovat pořád. Tak dlouho, jak to jen bude možné.

Celé tělo se mi třese, končetiny ztrácí cit a stravuje mě bolest. Přesto se přinutím pohnout, protože to nevzdám. Nikdy se nevzdám.

Pokud mám právě teď zemřít, tak budu za ni bojovat.

Dokud mi v plicích zbývá dech a v hrudi bije srdce, budu za ni bojovat vším, co jsem.

Zavrčím, až se mi hrdlo otevře a vytryskne z něj zvuk plný odhodlání. Ptáci v korunách stromů se náraz rozletí pryč.

S obrovským vypětím se převalím. Přitáhnu nohy pod sebe. Zvednu se na paže a pak opět s námahou sáhnu po popruhu kolem Argova krku. Sebemenší pohyb je pro mě bojem na život a na smrt.

Nevzdávej to. Nevzdávej.

Bojuj za ni.

Zvednu se. Točí se mi hlava, vidění se mi mlží a nohy třesou. Sevřu popruh v pěstech a postavím se.

„Auren. Potřebuju – za ní,“ ucedím skrz zaťaté zuby.

Argo se na mě ohlédne a tiše zaskučí. Hlas mi však prokvete paličatá houževnatost a rozhodně oznámím: „Najdu ji. Dostanu se za ní...“

Jeduplná bolest v mé hrudi dosáhne vrcholu. Zapalám po dechu a plíce začnou varovně křičet, že je možná můj poslední.

Další do sebe nedostanu. Snažím se, ale *nejde* to.

Stravuje mě panika. Třeštím oči a před nimi mi naskakují černé skvrny. Srdce v mé hrudi co nevidět pukne agónií. V tu chvíli vím, že už na ničem nezáleží, protože *tohle je konec* –

Najednou je však všechno jinak.

Něco mě zasáhne. Ne bolest ani smrt. Ale *ona*.

Něco se změní. Smrt se zarazí.

Ostře se nadechnu. Cítím ji.

Jako by stála přímo u mě. Ne – víc než to.

Jako by...

Vzduch kolem mě naplní její vůně. Na jazyku cítím její chuť. Její teplo mě stravuje, jako plameny stravují les. Začíná pohlcovat jed a hnilobu, které v sobě nosím.

Její plamen, její slunce hoří. Naplňuje všechny mé pukliny a spaluje otrávenou krev. Víří kolem mého nateklého srdce. Cítím, jak se ho zmocňuje její esence. Jak mi předává své světlo.

A pak se hluboko ve mně něco náhle... spojí.

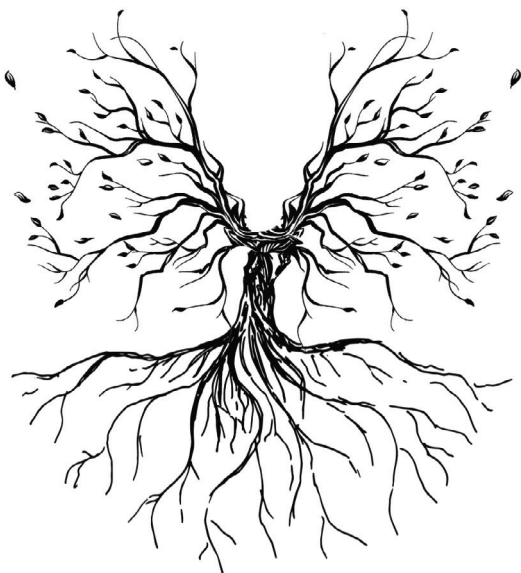
SLADE

Zalapám po dechu.
Cítím ji.
Její teplo. Stravuje mě.
Podlomí se mi kolena.
Moje hniјící srdce se náhle nadme.
Výbuchne.
Něco se změní.
Mé dvě stránky... se *spojí.*
A něco dalšího se prodere na svobodu.
Hrud' mi pokryjí šupiny. Rozšíří se z toho, co jsem
považoval za své umírající srdce.
V uších mi zní řev. Duše se spoјí.
Moje aura pulzuje.
Mění se.
Cítím ji.

Zalapám po dechu.
Dýchám.
Vzduch Annwynu. Vzduch Oreje.
Klopýtnu.
Bestie a semínko povstanou.
Spojí se.
Žáda mi hoří.
Hniloba se svíjí. Ne smrtí, ale znovuzrozením.
Zivot si našel cestu.
Dvě duše se po sobě vztahují. Chytí se.
V mých uších duní ozvěny dvou srdcí.
Spojených písní.
Moje aura zaplane.
Mění se.
Cítím ho.

AUREN

3. kapitola

SLADE

Vím, co to je. Netuším, *jak* to vím, ale moje roz-
třepené podvědomí protkne pochopení.

Klečím, lapám po dechu a třesu se pradáv-
nou magií, jež mnou proudí. Magií zrozenou v oka-
mžiku, kdy se v Annwynu objevil život. Magií, která
je vzácná, uctívaná, vzývaná.

To se právě propojilo pouto pâyuru.

Sotva si to uvědomím, celé tělo mi zahoří. Černé
kořeny se mi rozplynou na kůži jako dým, zahnané
zlatými paprsky světla, jež září v inkoustové černi.
Poletují kolem mého těla jako zčeřené potůčky.

Zírám na své ruce a paže a sleduju, jak ze mě černí
a zlato stoupají jako pára z horkého pramene.

Jsou to naše aury. Moje a její. Prolnuté.

Magie pâyuru víří. Cítím ji v sobě, jako by někdo zvedl samotný základ mého bytí a obalil ho Aureninou esencí.

Naše duše jsou nyní spojené. Naše životy jsou navěky provázané. Naše magie se propletly.

Znamená to, že Auren a já jsme párem, ježž předurčily bohyně. Znamená to, že jsme obdrželi ten největší dar, jaký kdy kterýkoli fae dostal.

Znamená to, že je moje.

Naplní mě radost, stejně jako magie. Zcela omráčený zůstanu klečet na tmavé zemi. Cítím, jak ve mně pulzuje její magie. Jak mi končetiny plní její teplo. Moje hniloba se zavrtá do země, ovšem její černé kořeny jsou protkané zlatými paprsky, jež připomínají lesklé stuhy.

Ta moc, jež se zvedá nad zemí, se zvedá i ve mně. Vnímám ji ve svém nitru. Cítím, jak mi vyplňuje hrud'.

Cítím, jak pálí. Cítím její *světlo*.

Sklopím zrak k roztrhané košili a zadívám se na nafouklé srdce. Sílí v něm takový žár, až mi po tvářích stéká pot. Zaskřípu zuby. Horko se skoro nedá vydržet, a přesto mám pocit, jako by spalovalo vše zlé, jako když se vypaluje rána.

Kůže nad vybouleninou mě začíná svědit, až sebou trhnu, jak silný pocit to je. Musím se tam poškrábat. Nutkání se nedá odolat. Roztřesenou rukou si tam sáhnu, a sotva se dotknu pokožky, začne syčet. Poté zhnědne a seschlá kůže se začne odlupovat jako spálený pergamen.

Svědění nepolevilo. Ani v nejmenším.

Zatnu prsty o něco hlouběji, zachytím kůži a strhnu si další vrstvy mrtvé pokožky. Všechnu ji naberu a odtrhnu, jako když z chleba rvete plesnivě části kůr-

ky a odhazujete je na podlahu. Stále rychleji a zběsileji. Potřebuju ten pocit uspokojit. Dívám se, jak každý kousek mrtvé kůže padá k zemi, každá vrstva o něco světlejší než předchozí. A celou dobu mě hrud' pálí.

Se syknutím odtrhnu poslední vrstvu pokožky, až svědění konečně ustane. To místo na mé hrudi už není nafouknuté. Dívám se na něj a ztěžka oddechuju.

Bez vrstev mrtvé kůže už žádné hnijící srdce pokryté puchýři nevidím. Místo toho pod všemi těmi vrstvami seschlé pokožky vyrostlo něco jiného.

Přímo nad mým srdcem se objevila šupina.

Zlatá šupina.

Ostře se nadechnu a sáhnu na ni. Sotva se jí však špičkou prstu dotкну, vybuchnu.

Ne mé srdce, ale *já*.

Tak náhle, až sebou trhnu, ze mě vyrazí bodce i šupiny. Bodce mi teď už lemují předloktí, páteř i obočí. Vykřiknu, když mi prorazí kůži tak rychle, až z ran vytryskne krev.

Bezpočet prohnílych žil, jež se mi šíří po celém těle, sebou začne divoce zmítat jako hadi uhánějící pryč. Prodlouží se mi faeské špičáky. Tváře mě svědí, jak je náhle pokryjí šupiny, uši se mi napínají a jejich špičky zostřují.

Vzpomínám si, jaké to bylo, když jsem se poprvé rozerval vedví. Kdy jsem musel proti svému otci použít syrovou magickou moc a kdy jsem ve světě otevřel trhlínu. Vzpomínám si, jaké to bylo, když ta samá moc roztrhla vedví *mě*.

Ale tohle... tohle je, jako kdyby se moje dvě části naopak spojily.

Je to euforie. Agónie. Jako by se mi do duše zabodávaly jehly, provlékaly celé mé bytí svou nití a zas mě svazovaly dohromady.

Dvě poloviny se spojily v jedno.

Jenže když cítím, jak se ve mně utahuje poslední steh... objeví se něco *dalšího*.

Argo zavřeští a ucouvne, protože z mého těla náhle vytrysknou další stíny. A není to moje aura. Je to něco jiného.

Opar je černý jako noc až na obrys světla na jeho okraji, který je nepopíratelně zlatý. Sálá ze mě jako kouř bez zápachu.

Zkusím se pohnout, jenže ten příval magie mě v sobě uvězní. Oblak kouře roste a houstne, valí se ze mě a obírá mě o dech. Přes hrud' se mi rozšíří další šupiny jako rány po drápech dravce. Berou s sebou mou kůži.

Po obličeji mi stéká pot. Zvednu hlavu a dívám se, jak se stíny shlukují. Splývají.

Prýští mi z těla na zem, až Argo musí zacouvat ještě víc.

S námahou se posadím, abych viděl...

Dým zaujme tvar.

Při pohledu na to, co vidím, se ostře nadechnu šokem. Vestoje je to stejně vysoké jako já. Kouř je hustý a převaluje se. A když si uvědomím, co je to za tvar, zůstanu na něj zírat s vytřeštěnýma očima.

„No... do... prdele.“

Z černé temnoty na mě hledí obličej. Obličej ztělesňující moc a nemilosrdnost. Obličej, který Annwyn nespátřil už stovky let.

Je to drak.

Podělaný *drak*.

Jeho tělo zdobí stejné černé zaoblené bodce jako moje. Čtyři na každém z předních předloktí, šest na zádech, řada zaoblených nad každým okem – stejně jako u mě.

Drak vznikl z přízračného kouře, jenž ze mě vytryskl. Jeho zuby však vypadají dost pevně na to, aby dokázaly kousnout. Černé oči má dost jasné na to, aby lovil kořist.

Stvoření má na stříbrných tvářích poprašek zlatých šupin a další mu jako zlaté brnění pokrývají hrud'. Každá z těch šupin je velká jako moje dlaň a jasnější než záře kolem mých stínů. Drak z kouře se tak ve tmě leskne. Vypadá jako bytost z nočních můr. Něco, co nemůže být skutečné.

Avšak je.

Otočí se ke mně a upře na mě oči, jež hrají všemi barvami duhy. Pod tíhou jeho pohledu mi v žilách tuhne krev. Vlasy na zátylku se mi zježí, když drak otevře tlamu a odhalí uhlově černé zuby.

A pak stejně rychle, jako se objevil, zase zmizí. Jako by někdo foukl do hromádky prachu. A najednou se drak i se svou magií rozplynou.

A já s nimi.

To poslední, co vidím, je Argo. Stoupá k nebi, až se ptáci rozletí z korun stromů a zamíří k obloze. Zhrou-
tím se na zem, zavřu oči a poddám se tmě.

Avšak v té tmě cítím, jak Aurenin oheň dál hoří.

4. kapitola

Něco v mé mysli hryže, hrabe, *svíjí se*.
Chci to pryč. Chci to všechno *pryč*.
Kůži mi zaplavuje pot. Tělo mi ochabuje.
Cítím, jak mě zachytí něčí ruce. V uších mi zvoní...
ten zvuk však zní jako hodně daleko.

Já si připadám hodně daleko.

Co se to děje?

Nevím. Nemyslí mi to. Na nic si nevzpomínám.
Unáší mě vítr.

„Auren!“

Omámeně zamrkám. Jsem ztracená. Zmatená. Nedokážu se udržet na nohou. Nějaký muž křičí a dívá se přímo na mě. Má opálenou kůži, černé vlasy, hnědé oči a zraněnou paži. Vypadá rozrušeně. Vyděšeně.

Co se to děje?

Zaplavuje mě panika, nevím však, odkud pochází. Bolí mě hlava. Ostrá facka. Pálí mě z ní oči.

„Nechte ji být!“ křičí ten muž. Pokusí se ke mně vrhnout a pak zhluboka foukne. Jeho dech se třpytí...

Do spánku ho udeří jílec meče. Okamžitě se propadne do bezvědomí.

Další člověk vykřikne. „Wicku!“

Vyhledám pohledem ženu, která se vrhá ke zhroucenému muži a prsty mu sjede po paži. Něco se kolem jeho rány zamihotá.

Zvláštní. Myslela jsem, že jsem tam zahlédla zlatý záblesk... ale ne, jeho rána je sytě rudá prolitou krví.

Myslí mi projede podivný pocit, z něžž se celá zachvěju.

Nějaký muž v brnění odtrhne ženu od toho muže a přinutí ji si kleknout.

Voják?

Špatně... Tohle je špatně...

Voják ji chytí za vlasy s oranžovými konečky, zakloní jí hlavu a obnaží hrdlo. Snažím se vstát, ale někdo mě zatahá za paži. Vykřiknu mučivou bolestí.

Proč to tolik bolí?

„Vulminská špíno,“ vyštěkne někdo.

Přes slzy v očích zamrkám. Nad klečící ženou stojí muž s korunou na hlavě.

Žaludek se mi svírá tak moc, až ho mám na uzlu.

„Jsi zrádkyně svého druhu,“ vyštěkne jedovatě a žena se rozťrese. „Nezasloužíš si nazývat se fae.“

Muž pokývne a někdo další k nim přistoupí a na vteřinu mi zablokuje výhled. Všechno se to děje tak rychle, takže nic nevidím, dokud není po všem.

Dokud žena *nezavřeští*.

Voják svírá v ruce dýku, z níž teče krev. Žena vzlyká. Paže jí drží za zády a její ucho... Chybí mu

celá horní polovina a z ušního lalůčku jí visí řetízek, po němž se valí krev.

„Emonie!“ Muž s modrobílými vlasy křičí její jméno a snaží se k ní dostat. Strčí do dalšího ozbrojeného vojáka.

V jednu chvíli se za ní snaží dostat. V další mu z hrudi trčí meč. Shlíží na něj, jako by ho překvapilo, že ho tam vidí. Zvedne ke mně syté modrozelené oči a pak padne na zem.

Nezvedá se.

Prýští z něj krev. Její kapky se vsakují do země.

Další křik.

Připadám si jako ve snu.

Nebo v noční můře?

Jako by byla hrůza nakažlivá, zadívám se přes jeho tělo. Na další těla za ním. Nehybná, zalitá krví.

Napadne mě slovo. Dere se mi na jazyk.

Mrtví.

To jsou. Jsou *mrtví*.

Obrací se mi žaludek. Do krku mi stoupá žluč.

A pak všechny tři odtáhnou pryč. Muže v bezvědomí, vzlykající ženu i toho mrtvého, jenž má modré oči zavřené a z jehož rány stále teče krev.

Kam je nesou?

Zmítám sebou i navzdory bolesti, protože se třeba probudím.

Potřebuju se probudit.

Jenže mi uši zakryjí čísi dlaně a ostré nehty se mi zaboří do kůže. A pak se něco zaboří ještě hlouběji, pod *lebku*.

Díry.

Tolik děr z nepřátelského hloubení, z nějž mi bolest ve spáncích pulzuje ještě silněji.

Co se to se mnou děje?

Snažím se potřást hlavou, abych si ji pročistila. Nedokážu zachytit myšlenky. Všechno mám jako v mlze. Pocit, jako by se mi něco zavrtávalo do uší, nepřestává. Zachvěju se.

Potřebuju, aby to *přestalo*.

Tělo se mi třese tak silně, až se mi podaří setřást z uší cizí ruce i tu, která mě drží za paži.

Vzduch pročísne zavrčením. Se zpožděním si uvědomím, že vychází z mého hrdla.

A pak mi z dlaní steče něco vlhkého. Shlédnu. Na zem teče tekuté zlato. A v něm se svíjí tenoučké černé kořínky. Upírám na ně pohled. Vnímám jen je.

Buď se muž s korunou pohne příliš rychle, nebo je moje mysl příliš zpomalená, ale najednou stojí přímo přede mnou a drží mi něco ostrého u krku.

Vybavím si jiného muže s korunou na hlavě... jiné ostří... bolest v hrdle, kdy mě také pevně drželi.

Točí se mi hlava.

Někdo je za mnou. Dotýká se mého zátylku. Slyším, jak vydá zvuk – možná překvapení? Začnu se k němu otáčet, ovšem jeho ruka zmizí stejně náhle, jako se objevila, a najednou opět vnímám jen toho muže s korunou před sebou.

„Měl jsem tě zabít, turleyská spodino. Byl by od tebe pokoj,“ ucedí na mě. Oči mu planou.

Do mysli se mi zavrtá další díra.

Měla bych se bát, když mi k citlivému hrdlu tiskne ostrou dýku? Mělo by mě poplašit, že mi z rány vytékají kapky horké krve?

Nevím, co si mám myslet. Nevím, co mám cítit. Měla bych mít v hlavě nějakou pevnou myšlenku, které bych se mohla chytit, ale místo toho z ní mám... síto. Všechno z ní vypadává. Minulost i přítomnost se z ní sype ven.

Je tohle tady? Tehdy? Ted'? Nikdy?

Proč se nedokážu probudit?

Další muž se vynoří zpoza mě a obejmě mě. Přes pravé oko má pásku. Před krkem červený šátek, ovšem z nás dvou teče krev z krku pouze mně.

„Jen se na ni podívej, Tvoje Veličenstvo,“ prohlásí uhlazeně. „Zlatá Turleyová. Všichni, kdo ji spatří, si uvědomí, kdo to je. Je symbolem, jímž se rebelové chvástali.“

„Tak jí teď hned podříznu krk!“

Jednooký muž zavrtí hlavou, přestože bodavý pocit na mém krku zesílí. Jako by mě do něj bodala voska. Teče mi krev. Vsakuje se do mého límečku a ztěžuje mi polykání.

„Králi Carricku, jen se podívej, jakou moc bys skrz ni mohl mít. Mohl bys zničit povstalice díky ní. Nedělej z ní mučednici. Udělej z ní svou *loutku*.“

Bodavá hrozba na mém krku poleví.

Znehybní.

Víčka mi při pohledu na muže s dýkou ztěžknou. Dívá se přímo na mě očima jako z kamene. Působí tak a chová se tak. Koruna na jeho hlavě připomíná balvan, jenž se každou chvíli převrátí a svou váhou mě rozdrtí.

„Loutku...“ zopakuje.

„Ano, Tvoje Veličenstvo. Předved' ji svým poddaným. S pomocí paměťové magie tvé faeské kouzelnice udělej z této Turleyové atrakci. Ať se tví poddaní vysmějí takzvanému symbolu vzpoury. Ať před tebou poklekne a všem jim ukáže, že je zradila. Tím jejich povstání potlačíš. Bez ní nebudou mít Vulminové za co bojovat. Přesekeš jejich povstání vaz. Nezabíjej ji. *Využij ji*. Vyjdeš z toho mnohem mocnější.“

Využij ji.

Ozvěna těch slov se mi nese v dutině hlavy. Nejen jeho hlasem, ale mnoha jinými. Tolik hlasů říká nahlas tatáž slova.

využij ji využij ji využij ji využij ji využij ji

Ostrá dýka se odtáhne z mého hrdla. Místo ní se na mém uchu objeví něčí ruka. Něco studeného a slizkého mi vteče dovnitř.

Zakolébám se. Hlava mi spadne. Nedokážu ji udržet.

Muž s korunou – král Carrick – na mě hledí. A teď se mu v našedlém obličejí objevil úsměv. Jeho kůže vypadá tak tvrdě, jako by měla každou chvíli prasknout. Tekuté zlato pod jeho nohama tuhne. V lesklém povrchu zlaté kaluže vidím odraz jednookého muže.

„Živá má mnohem větší cenu. Jen se podívej na její magickou moc.“

Oba se zadívají na zlato, které mi vytéká z dlaní na zem.

Můj vlastní odraz vypadá pokřivený. Nepoznávám se v něm.

„Je *tvárná*, Tvoje Veličenstvo. Tak z ní udělej, co se ti zlíbí.“

Z koutku oka mi steče něco vlhkého. Roztříští se to o mou košili. Nevím proč.

Bolest v mém těle a dutý pocit v hlavě vyhrájí nad adrenalinem a zmatkem.

A já?

Zhroutím se. Zřítím se.

Protože takové to je, když se propadnete do hluboké, černočerné temnoty.

A přesto... se někde ve stínech ty černé žilky nepoddají, ale *rozšíří*.

5. kapitola

Mrkám.
Dívám se.
Na ruce ve svém klíně. Na bosé nohy
na studené kamenné podlaze. Na hrubou zeď, o kte-
rou se paží opírám. Hledím na jediné okno se zelený-
mi skleněnými tabulemi. Je to v tomhle prostoru jedi-
ná krásná věc, a i ta je zakrytá mřížemi.

Promluví ženský hlas. „Slyšela jsi mě?“

Zvednu hlavu.

Je tak těžká.

Slyšela jsi mě?

Slyším ozvěnu té otázky – ne v téhle místnosti, ale
mezi svými ušima.

„Ano.“

Žena, jež je tu se mnou – Una – nakloní hlavu. Vla-

sy jí rostou v blocích. Po částech, které jsou dokonale hranaté. Její hlava tak připomíná šachovnici. Opálenou pokožku má posetou modrými pihami. Její obočí tvoří dvě rovné hnědé čárky – stejnou barvu mají i její vlasy.

Hranaté vlasy, kulaté pihy, čáry místo obočí. Tvary na ní mi berou dech.

Nejvíc mě ale zneklidňují její oči. Skrz zorničky jí vedou modré proužky. Připomínají mi mříže na oknu.

Nelíbí se mi.

Když za mnou chodí, říká, že mě uzdravuje. Ale podle mě lže.

„Co jsem říkala?“

S obrovským úsilím k ní obrátím pozornost. Sedí na stoličce hned u mého kavalce a naklání se blízko ke mně.

Pořád je tak blízko.

„Řekla jsi, že jsem oddaná králi Carrickovi.“

Přikývne. „Přesně tak.“

V pažích i pod žebry mi duní ozvěna bolesti. Jako by si mé tělo pamatovalo zlámané kosti a podlitiny. Přetrvávající trauma. Kdykoli se nadechnu nebo pohnu, čekám, že to bude bolet, ale nic takového se neděje.

„Byla jsi zrádkyně, ale změnila jsi názor. Dlužíš králi svůj život. Jsi mu oddaná, že? Připravená dokázat mu svou věnost?“

Pronese to tak tvrdě, až sebou málem šubnu.

„Ano.“

Hlas mám trhavý. Drhne mi. Jako bych každé slovo cpala do malého prostoru téhle cely jen s velkým vypětím.

„Pamatuješ si, že jsi byla zrádkyně? Pamatuješ si, jak ses sama udala, abys mohla svého krále prosit o milost?“

Prosit?

Se svrašťeným obočím se snažím prodrat zákoutími své mysli, mám v ní však příliš mnoho děr. Neustále o ně zakopávám a klopýtám.

Sklopím zrak ke svému kotníku, jež mi přes kalhoty tíží pouto. Nohy mám bosé a špinavé, ovšem pouto je hladké a šedé. Vypadá jako bezbarvá špina pod vrstvou skla. Svědí mě pod ním kůže a tíží mě.

Prosila jsem o milost?

Una netrpělivě stiskne rty, když tu otázku zašeptám nahlas. „Samozřejmě, že jsi prosila o milost. Jsi zrádkyně, a pokud chceš žít, *musíš* se polepšit.“

„Ano.“

Musím se polepšit.

„Mysli na to, jak je král Carrick milosrdný. A jak moc ho chceš potěšit,“ nařídí mi.

Jak moc ho chci potěšit...

Slyším ta slova jako ozvěnu. Připomíná mi zvuk zvonu. Třísknutí *těsně* mimo dosah.

Zaletím pohledem k oknu. Jeho barva mě k sobě vábí.

Tmavě zelená. Uklidňuje mě.

Una zamručí. „Musíme se víc snažit, že?“

Přikývnu ztěžklou hlavou a stejně ztěžklým jazykem pronesu jediné slovo. „Ano.“

„Ano,“ zopakuje. „Neboj se. Jsem v tom, co dělám, moc dobrá. Propracujeme se k tomu.“

Přisune si stoličku ještě blíže a zvedne ruce. Napnu se. „Prosím, ne –“

Nevšímá si mě. Přitiskne mi ruce na uši, až se zachvěju. A spolu se mnou se zachvěje i něco ve mně. Ztuhnou mi záda a svaly se mi napnou. Připadám si skoro paralyzovaná.

„Opakuj po mně.“

Pohled na čárky v jejích očích mě uhrane.

„Byla jsem zrádkyně.“

Mé rty opakují její slova.

Hlodavý pocit zesílí. Cítím ho ještě hlouběji. A v dírách, jež vyhloubil, vidím samu sebe. Vidím, jak padám králi k nohám. Prosím o milost a tvrdím, že jsem se mýlila. V tu chvíli levandulovou oblohu pročísl blesk.

Ne... Blesk ne. Byla to prasklina. Ve stropě. Ve zdi. Dům se *zlomil*...

Ozvalo se hřmění. Znělo však jako výkřik.

Zavřu oči. Mám pocit, jako by sebou v temnotě něco zmítalo. Vyprazdňovalo hlubiny mé mysli a snažilo se prodrat dírami na povrch.

„Soustřed' se,“ vyštěkne Una.

Její hlas mě přitahuje, zatímco něco jiného ze mě prýští.

„Opakuj po mně,“ přikáže mi znovu zvучným hlasem.

V mysli se mi blýská. Zmítání přestane a najednou vidím samu sebe, jak se klaním králi. Vzpomínka se mi tlačí do mysli a snaží se vyplnit dutiny v ní.

„Byla jsem zrádkyně.“

Můj hlas se prolne s jejím. Rozevřu oči.

„Udala jsem samu sebe.“

Zaboří mi nehty hlouběji do lebky.

„Král Carrick je milosrdný. Dovolí mi žít, pokud se budu kát.“

Moje rty ta slova vyštěknou. Monotónně. Vyplňují prostor, derou se ze mě, málem pukají. Nemilosrdně se cpou do výdutí v mé mysli.

„Jsem mu oddaná.“

Oddaná.

„Jsem vděčná za jeho shovívavost.“

Vděčná.

Upírá na mě své proužkované oči a dál mi boří prsty do ucha jako housenky, jež hodují na mé zapomnětlivosti. Vyplnují mezery hlinou, která tam nepatří.

„Mám velké štěstí, že tu můžu být.“

Štěstí.

To slovo se zachytí o vlhký strop. Nadouvá se a lepí se k němu.

Štěstí?

„Ano, veliké štěstí. Většinou jsou zrádci popraveni. Ty jsi souhlasila, že budeš králi sloužit a uděláš, cokoliv po tobě bude chtít.“

Znovu přikývnu, ačkoli nedokážu mrkáním zahnat šero.

Una stáhne ruku z mého ucha. Zavrtávání přestane. Trás poleví. Mé svaly se pomalu uvolní.

„Vzpomínáš si?“

Otevřu ústa a opět je zavřu. Zamračím se.

„Vzpomínáš si?“ naléhá na mě.

Opět vyhlédnu zeleným oknem ven. Jeho barva mě uchvacuje. Připomíná mi trávu v létě. Stíny v lese. A –

Náhle mě zasáhne drtivý zármutek tak mocný, až ho nedokážu vydržet. Zármutek s podtónem paniky. Zaletím vyděšeným pohledem k Uně, vrhnu se na ni a chytím ji za paži. „Mám něco udělat.“ Zabořím jí prsty do kůže. Zmáčknu ji. *Zoufale.* „Měla jsem něco udělat!“

Když na mě jen mlčky hledí, pokusím se seskočit z kavalce, ovšem Una mě svou rukou zastaví. „Ano. Musíš králi dokázat svou oddanost. Musíš svému králi sloužit.“

„Ale...“

Přimhouří proužkované oči. Mezi obočím se jí objeví další vráska.

„Nic jiného dělat nemáš,“ prohlásí přísně. „Jen počkat svého krále.“

Zběsile vrtím hlavou. Srdce mi splašeně uhání. „Ne, ne, ne. Měla jsem udělat ještě něco. Někdo... Je tu někdo... Já... Nemůžu...“

Una mě udeří.

Silně.

Zasáhne mě do tváře a ta mě vzápětí začne pálit. Ztuhnu.

„Přestaň s tím bojovat! Poddej se tomu,“ zakřičí skrz zaťaté zuby. V očích má divoký pohled.

V šoku na ni zírám. Mysl se mi točí a bublá ve mně zmatek.

Něco jsem měla udělat...

Opět mi silně přitiskne dlaně na uši a zmáčkne mi hlavu tak silně, až se děším, že mi pukne lebka. Pokuším se odtáhnout, avšak nepustí mě.

Tentokrát necítím jen zavrtávání. Ale *hemžení*. V hlavě se mi hemží a převalují věci a prožírají si cestu skrz mou mysl. Ochabnu. Zhrouťím se jako usychající šlahoun žraný housenkami.

Zamořený.

Netuším, kdy jsem zavřela oči, ovšem víčka opět rozevřu, když Una odtáhne ruce od mých uší, vezme mé tváře do dlaní a přinutí mě, abych se na ni podívala. Dotek má studený. Jako by si ruce chladila ve sněhu a převalovala v nich zmrzlé obilí.

Vznáším se. Zajímalo by mě, jestli dokážu proplachtit skrz mříže jejích očí. A skrz mříže na oknech.

Mříže? Proč jsou tu mříže?

„Jsi Auren Turleyová.“

Ano. To na mě působí správně.

Je to to *jediné*, co tu působí správně.

„Jsem Auren Turleyová.“

„Budeš sloužit králi.“

I to musí být správně.

„Budu sloužit králi.“

Spustí ruce. A povzdechne si.

Dívá se na mě podrážděně, ovšem vzhledem k tomu, kolik tvarů na ní vidím, mi neunikne, že se jí pod očima udělaly černé kruhy. „Spi, Auren.“

Nejlépe si odpočineš v hlubokém spánku...

Díry v mé hlavě se zatřesou.

Odejde. Dívám se, jak za sebou zavírá kamenné dveře. Slyším, jak cvakne zámek.

S unavenýma očima a přivřenými víčky se posunu na kavalci, přitáhnu si kolena k hrudi a obejmu je pažemi. Opřu si třetici hlavu o zeď a roztřeseně vydechnu.

Opět zaletím pohledem k oknu.

Jeho barva mi připadá jako ze snu. Nebo jsem se možná ve snu ocitla *já*, a právě proto mi to tu připadá tak zvláštní. Tak... ploché. Něco tomu chybí.

Chybí tomu *všechno*.

Přes zabarvené sklo vidím slaboučkou záři hvězd, jež se mihotá v prázdnotě. Jediné světélko ve vši té temnotě.

„Měla jsem něco udělat,“ zašeptám hvězdě.

Neodpoví mi.

„Měla jsem něco...“

Kéž bych si dokázala vzpomenout.

„Třeba je tohle všechno jen sen.“

Ano, je to sen, proto se musím probudit.

Odněkud ke mně dolehne tichý hlas. *Máš v sobě vlastní světlo, sluníčko. Tak ho musíš mít u sebe, až nastane temnota.*

Chce se mi plakat, protože temnota už nastala.

Oči mi zvlhnou smutkem. Nechám si jednu kapku stéct na tvář. A ta hvězda, kterou jsem pozorova-

la, spadne z tváře noci stejně jako má slza. Zanechá za sebou jen temnotu.

Zavřu oči. Neslyšně šeptám, aby mě slyšela jen obloha. Šeptám slova, jež se mi sama zhmotní na jazyku.

*Až slzy skanou jako hvězdy, až bezútěšná bude noc,
vzpomeneme na úsvit a jeho světla něžnou moc.*

Opět oči otevřu a tentokrát už můj pohled nezakolísá. Je silný. Pomalu a pravidelně dýchám. Pohled na zelené sklo mě uklidňuje.

Mrkáním zaženu zbytky slz. Dívám se na prázdné místo, kde ještě před chvílí zářila hvězda, a něco se ve mně napne.

Tvář mi ztvdne odhodláním. Stejně jako má záda.

Ta prázdnota na obloze, prázdnota v mé *hlavě*... Neporazí mě. Nedovolím to.

Sice zatím nic jiného nevím, ale tohle vím s naprostou jistotou.

Mé jméno je Auren Turleyová.

A jsem silnější než temnota.

6. kapitola

RISSA

Rozčesávám si vlasy a pramen po prameni v nich vyhlazuju uzlíky. Trvá mi to tak dlouho, že už mi vlasy po koupeli uschly. Paže mě bolí, a když konečně uvolním i poslední uzel, vydechnu úlevou.

Prohlédnu se v zrcadle na toaletním stolku před sebou a s očima upřenýma do skla pootočím hlavou doleva a doprava. Zrcadlo i stolek jsou prosté. Dřevo je natřené načerno stejně jako ostatní nábytek v tomhle pokoji. Budí to zdání, jako by se tu všechno topilo ve stínech.

Když už je řeč o stínech...

Zvednu oči k temné postavě, jež se náhle zjeví v mé

ložnici. Poskočí mi srdce, ale nebudu si něco namlouvat a tvrdit, že mě vylekal. Protože to mé srdce dělá od chvíle, kdy jsem se probudila. Poskakuje, kdykoli se na něj podívám.

Rozčiluje mě to.

Odložím kartáč a vyčítavě na něj v odrazu zrcadla pohlédnu. „Neumíš klepat?“

„Ne,“ zavrčí.

Ten obří hulvát vpadne dovnitř a zabouchne za sebou dveře.

S nakrčeným nosem se dívám, jak ke mně dupe. „Bohové, to vždycky chodíš tak *hlasitě*?“

Osrik se zastaví a shlédne na své nohy ve vojenských botách, jako by se jich chtěl zeptat na vysvětlení.

„Chodím normálně,“ odpoví a pokrčí rameny.

„Hrozně dupeš,“ vyštěknu.

To už ke mně zvedne zrak, a ačkoli se snažím ovládnout, stejně mě jeho hnědé oči uhranou. Uvězní mě jako hmyz v míze bez naděje na únik.

Zůstanu v jeho pohledu uvězněná už navěky?

Od chvíle, co jsem se probudila, z něj sálá něco pronikavého. Je patrné, že se *něco* změnilo. Jako bychom oba četli stejnou knihu, ale on byl napřed a dočetl ji dřív než já. Mám pocit, jako by čekal, až ho doženu. Jako by se díval, jak otáčím každou stránku, a přihlížel, jak čtu jedno slovo za druhým.

„Nenapadlo mě, že rád čteš,“ zamumlám.

„Cože?“

„To nic.“ Odkáshlu si. „Jak jsem řekla, máš klepat. Nemůžeš mi lézt do soukromí, kdykoli se ti zlíbí.“

Zvlášť když vypadá *takhle*. Mužně a zachmuřeně, jako by právě dokončil cvičení se svými vojáky, poté jezdil na koni a pak pokácel strom.

Všechny tyto výjevy se mi mihnou před očima a v břiše se mi rozletí motýlci.

Zajímalo by mě, jestli opravdu seká dřevo. Mohla bych se na něj z okna dívat...

„Ano, můžu,“ odsekne a položí na zem truhlici, které jsem si doted ani nevšimla. S žuchnutím mu přistane u nohou a mosazný zámek zarachotí. „Oblečení pro tebe.“

Usilovně se snažím nezápat na to, jak se mu svaly na pažích napínají, odhalené a vystavené na odív, protože si ustříhl rukávy. „Díky, ale ne, *nemůžeš* –“

Než stihnu dopovědět, skloní se ke mně a otočí židli, na které sedím, takže jsme si teď tváří v tvář. Zadrhne se mi dech a jeho oči mě opět uhranou.

„Ano, můžu.“ Dělí nás jen kratičká vzdálenost, ovšem dívá se na mě, jako by byl mnohem blíže. Jako by se mi zavrtával pod kůži.

A přesně to taky dělá.

Ne že bych mu to v životě přiznala.

Řekli mi, že u mě trávil každý den – skoro každou *minutu*. Že mi byl tak oddaný, až skoro nejedl ani nespál. Tak oddaná hlídka u postele naznačuje mnohem víc než jen pouhou přitažlivost.

Ne?

S vážným výrazem ztiší hlas. „Skoro jsi umřela, Sasanko. Před několika hodinami jsem se s tebou do prdele *loučil*.“

V krku mám knedlík velikosti jeho pěsti, ztěžklý dojetím, které nejsem schopná potlačit. Nejsem schopná ho zahnat.

Když jsem na své smrtelné posteli otevřela oči, Osrik na mě zíral, jako bych byla duch. Jako bych byla dar. Pak mi zabořil obličej do vlasů, pevně mě objal a dal mi v tu chvíli něco, co jsem už dlouho necítila.

Bezpečí.

Což je vtipné, protože jsem umírala a pak najednou ne.

Myšlenky se mi neustále vrací k Auren, protože na rozdíl ode mě *ona* v bezpečí nejspíš není. Osrik mi pověděl, co všechno se odehrálo poté, co mě pobodali. Že ji unesli a král hniloby se ji vydal zachránit. A teď je podle všeho v úplně jiném světě.

A je fae.

Přiznám se, že mu to tak úplně nevěřím. Jenže... viděla jsem ji, jak používala zlatou magii. To mi rozhodně připadalo jako z jiného světa.

Jsem sice vzhůru, ale stejně si připadám jako ve snu. Jako by nic z toho kolem mě nebylo skutečné. Ještě pořád se snažím všechno pochopit a zvyknout si na novou realitu. Mám pocit, jako by se té noci, kdy mě napadli, celý svět změnil.

Myslí se mi mihne vzpomínka na tu dýku. Bezděčně se zachvěju fantomovou bolestí.

Osrik sklopí zrak na mou hrud', ne však z důvodu, z jakého mi tam muži obvykle zírají. Dívá se na část jizvy, jež mi vykukuje z výstřihu noční košile. Shlédnou na ni a prstem objedu zahojenou ránu. Pokožka je citlivá a pod mým dotykem sebou škubne, ale kromě celkové rozbolavělosti se cítím dobře.

Aspoň tedy fyzicky.

Citově a duševně jsem rozhozená. A příčina toho stojí přímo přede mnou. Musím to zastavit, než mi to nadělá z mysli ještě větší kaši.

„Neumřela jsem,“ připomenu mu defenzivně. „Tak toho můžeš nechat.“

Zvedne ke mně oči a nakloní hlavu. „Čeho mám nechat?“

Zakývám prstem mezi námi. „Vím, o co tu jde. Při-

padáš si provinile. Proto jsi celé dny a noci trávil u mé postele. Dával sis za vinu, že mě napadli, protože jsi kapitán armády a máš na starost bezpečnost na hradech a někdo mi ublížil. Tímto z tebe chci tíhu viny sejmut,“ oznámím mu. Silou vůle zachovám klidný hlas. Nechci, aby se mi zlomil. „Nebyla to tvoje vina. Tak mi můžeš přestat dýchat na záda. Díky té dívce, která mě uzdravila, jsem naprosto v pořádku. Už se o mě nemusíš bát. Takže se už se mnou nemusíš otravovat.“

Ošklivě se zamračí. „Právě jsi řekla tolik hovadin, že ani nevím, s kterou začít.“

Odtáhnu se. „Co prosím?“

Povzdechne si, jako bych snad byla z nás dvou ta pomatená *já*. Trochu se bojím, s jakými lidmi tráví čas, když vůbec nedokáže odhadnout duševní stav.

Jediným plynulým pohybem se sehne a zvedne mě do vzduchu. Srdce mi poskočí překvapením.

„Co to děláš?“ zeptám se, když mě nese přes pokoj. Obejmu ho kolem krku a zabořím mu prsty do dlouhých, hrubých, tmavě hnědých vlasů.

Beze slova se posadí na lenošku v rohu místnosti a uloží si mě na klín. Srdce mi buší tak silně, až mi z něj pulzuje i zahojená jizva.

Drží mě jemně. Je to v naprostém protikladu k jeho hrubé síle. A srdce mi najednou duní z docela jiného důvodu. Svým pohledem uchvacuje mé oči, jako by mě svazoval provazem.

„Vím, že je toho teď na tebe moc,“ prohlásí a znovu mě tak překvapí. „Protože jsme tomu mezi námi vzdorovali, a než jsme to stihli vyřešit, napadli tě a skoro jsi umřela.“

Poslední slovo ucedí, jako by ho chtěl rozdrtit na prach.

„Ale zatímco jsi v bezvědomí bojovala o život, já byl *kurva* při vědomí. Sledoval jsem každou minutu tvýho boje. A nevysedával jsem tam jenom z podělaného pocitu viny. Víš, co jsem ještě cítil?“

„Co?“ zeptám se zadýchaně. Už se ani nedokážu přimět k nedůtklivosti.

„Kurevsky mě ničilo, že tě ztratím,“ odpoví. Z jeho chraplavého hlasu zní upřímnost. „Že o tebe přijdu dřív, než jsem ti stihl říct, že tě miluju.“

Ostře se nadechnu, vytřeštím oči a zůstanu na něj zírat. „*Miluješ?*“

Zarazí se a zadívá se na mě tmavě hnědýma očima, jimiž hltá každíčký kousek mé tváře. „Ano, Rissinko. Kurevsky tě miluju.“

Mysl se mi zadrhne a srdce poskočí.

„Vždyť... se skoro neznáme. Ani jsme spolu nestrávil moc času,“ vyhrknu. Rozhlížím se kolem sebe, jako by se mi výmluvy rozutekly po podlaze a já jsem se je snažila posbírat. „Ani se navzájem nesneseme!“

Usměje se. „Máme rádi oheň. Neustupujeme před sebou a líbí se nám to tak. Takže mi tu nelži a nesnaž se předstírat, že se nesneseme, když oba víme, že to není pravda.“

Tep se mi třepotá, jako by mi v žilách poletovaly tisíce ptáků.

„Málem jsi umřela,“ připomene mi znovu. „A v životě do prdele nezapomenu, jak málo zbývalo. Dostali jsme druhou šanci, a proto ji nehodlám promarnit. Už s tím nemůžeme dál bojovat, Risso. Tímto prohlašuju, že jsi moje.“

Zůstanu na něj zírat. S pusou dokořán jak ryba na suchu.

„Zešilel jsi? Něco takového nemůžeš jen tak *prohlásit!*“ zaječím.

„Právě jsem to udělal.“

Ztuhnou mi záda. „Jsem nezávislá žena. Sama se rozhodnu, s kým budu.“

„Rozhodneš se být se mnou.“

Zaskřípu zuby. „Jsi namyšlený zmetek.“

„A *tvůj*.“

„*Můj*?“ odfrknu si a pokusím se shodit jeho ruku z pasu. Vůbec si toho nevšímá a dál mě drží. „Jsi můj leda do první pořádné hádky, která tě *doopravdy* naštve. A pak odtud jako veledůležitý kapitán odpochoďuješ a necháš mě tu čekat, zatímco si budeš užívat v nevěstinci?“

Obličej mu potemní.

„Ne,“ zavrčí. „Řekl jsem, že jsi moje, a myslím to vážně. Myslíš si, že mi záleží na tom, jestli se pohádáme? Jestli se na mě naštveš? Že jsem takovej hajzl, že si půjdu zašukat s jinou, jenom abych se ti pomstil?“

„To muži svým manželkám dělají,“ vyštěknu. „Bud' po hádce, nebo protože se s nimi najednou začnou nudit. Nebo prostě proto, že můžou. Vím to, protože jsem *byla* jednou z těch, za kterými muži do nevěstince chodili. Moc dobře vím, jací muži jsou.“

„Takoví muži jsou slaboši. Podle tebe jsem slaboch?“

Sklopím zrak na jeho paže, které mu hrají pevnými svaly. Ani nevím, kdy jsem se ho za ně chytla, ale pomáhají mi udržet rovnováhu. A taky vím, že by se nenašel nikdo, kdo by při pohledu na něj mohl říct, že je slabý.

„Nevím, co si mám myslet,“ přiznám a zatřesu hlavou, jako bych si ji snažila pročistit. Usilovně se držím vzteku jako své obrany, přesto ale slábne. „Vzbudila jsem se a teď tohle...“

Zvedne ruku a zastrčí mi pramen vlasů za ucho. Při tom se prsty jen lehounce dotkne mé pokožky, jako by

se bál, že mě poškrábe. To gesto mě málem rozbřečí. Dojme mě. A pak si mě Osrik přitáhne k sobě a položí si mou hlavu na rameno.

Jsem v bezpečí.

„Já vím, Sasanko,“ zašeptá.

Voní po usni. A stromech. Hlíně, potu a pižmu. Voní jako pravý muž. Myslela jsem, že mi to bude vadit, ale po letech v oblacích těžkých parfémů načančaných šlechticů se mi Osrikova přirozená, syrová vůně líbí.

„Bojím se,“ zašeptám mu do krku a zatnu mu prsty do kůže.

„To taky vím.“

Z koutku oka mi unikne slza a skane na jeho koženou kazajku.

„Nemůžeš mě milovat,“ povím mu. Pořád tomu nedokážu uvěřit.

„Ale můžu.“

Nic nenamítne. Nic k tomu nedodá. Jen mi přísahá.

„Ve skutečnosti mě nechceš,“ namítnu.

„Chci.“

„To ti nevydrží.“

„Vydrží.“

Můžu. Chci. Vydrží.

Jeho sliby mi burácí v uších. Zoufale jim chci věřit – chci věřit *jemu*. Vůbec není takový, jak jsem si vždy představovala. Vůbec se nepodobá tomu, koho jsem si vždy myslela, že budu chtít. Srdce mě však bolí, sotva si pomyslím, že by tu najednou nebyl. Že by mě nechtěl. Že by mě opustil. Že by se odebral do nějaké odlehlé části Oreje. Bolí mě z toho břicho. Nesnesu to.

Jak se to všechno stalo?

Zvednu hlavu, abych se na něj podívala a naposledy se pokusila zjistit, jestli v jeho očích spatřím klam. Žádný tam není.

„Jsme *my* chyba?“ zeptám se ho tiše.

Nevysměje se mi. Nenaštve se. Místo toho mě něžně pohladí po zádech. „Už jsem ti řekl, že jsi ta nejlepší chyba, jakou chci udělat. Chci ji dělat zas a znovu. Po zbytek našich životů. Tak co na to říkáš?“

Pálí mě oči a ten pocit mi stoupá do hrudi a usazuje se hluboko v ní.

Víří ve mně emoce. Odpověď na tu otázku však znám a vím, co chci, i když bych to chtít neměla. A přesto nás to, k čemu na mé smrtelné posteli mezi námi došlo, změnilo. Uvědomuju si, že má pravdu – už s tím nemůžu dál bojovat.

Ani nechci.

Vydechnu a chytím ho za vousy, abych si byla jistá, že mám jeho plnou pozornost a že ví, jak vážně svoje slova myslím.

„*Nezklam mě*, Osriku. V životě se *neopovaž* udělat něco, kvůli čemu bych toho litovala,“ varuju ho přísně s pohledem upřeným do jeho hnědých očí, jímž ho k sobě poutám stejně jako on mě.

Koutek úst mu zacuká. „Vyhrožuješ mi, Sasanko?“

„Tím si můžeš být proklatě jistý.“

Pustím jeho vousy a v tu chvíli vezme můj obličej do dlaní.

„*Dobře*,“ odpoví. „Protože my dva? Zničíme cokoliv, co se nás pokusí od sebe odtrhnout – i sebe navzájem.“

Z jeho hlasu zní takové uznání, až ztěžka polknu.

„*Nezklameš mě*?“ zeptám se.

„Nikdy, Risso,“ odpoví rozhodně. „V životě neudělám nic, kvůli čemu bys tohohle začala litovat.“

Prísahá mi to tak důrazně, až se ostře nadechnu. A pak rozechvěle vydechnu. „Tak dobře.“

Povytáhne obočí. „Nic víc? Jenom *tak dobře*?“

Svraštím obočí. „Nesplňuje to snad tvoje nároky, kapitáne? Chceš slyšet něco hezčího? Nebo přidat masáž nohou? Mám ti zatancovat oděná jen v tvójí kazajce?“

„Tomu říkám lákavá představa,“ odpoví. Pevně stisknu rty. „Ale ne.“

„Ne?“

„Můžeš si říkat, chovat se a cítit, cokoli kurva chceš.“

V životě mi žádný jiný muž něco takového neřekl. Vždycky jsem od nich poslouchala jenom *udělej tohle, obleč si tamto*. Hlavně do nejmenšího detailu podlézat klientovi. V pozici královské klisny člověk neměl prostor pro chybu. Nesměla jsem si dovolit jediné uklouznutí. Musela jsem jít do toho naplno, jinak by byl konec.

„Je to tak v pořádku,“ zabručí Osrik. „Prostě buď sama sebou.“

Nejradši bych si odfrkla, ovšem odolám nutkání, protože... možná *dokážu* být sama sebou. Třeba s ním bude všechno jinak. A tak se nechám strhnout impulzivní vlnou touhy, nakloním se k němu a políbím ho.

Protože jsem to chtěla udělat od chvíle, kdy jsem se vzbudila.

Můj polibek ho v nejmenším nepřekvapí. Spíš jako by na něj celou dobu čekal. Pootevře rty. Má je překvapivě hebké. Olíznu mu dřevěný piercing ve spodním rtu. Na obličejí mě škrábe jeho plnovous.

Jednou rukou mě uchopí za zátylek a druhou mi položí na záda, jako by mi chtěl dokázat, že mě vždy podrží.

Líbat ho je jako první doušek horké medoviny za sněhové bouře. Hřeje mě zevnitř. Toužím po dalším loku, po dalším ochutnání. Chci víc a víc, přestože jsem už celý pohár dopila.

Probouzí ve mně touhu pít z něj už navěky.

„Rissinko...“ zašeptá a lehounce se ode mě odtáhne. Nakloním se k němu. „Budu tě líbat už navěky, ale ještě před několika hodinami jsi ležela na svý smrtelný posteli a potřebuješ odpočívat...“

„Nemůžu odpočívat,“ namítnu a zavrtím hlavou. „Nechci odpočívat.“

„Co chceš?“

Ta otázka zůstane viset v úzkém prostoru mezi námi, uvězněná v našich pohledech.

Co chci?

Za svůj život jsem si tu otázku položila už mnohokrát.

Co jsem chtěla jako mladá dívka, jíž zemřeli rodiče?

Jíst. Cítit se v bezpečí. Měla jsem buď možnost najít si práci, nebo se vdát, a vdávat jsem se nechtěla. Ne když jsem viděla, co manželství přineslo mojí matce. Osamělost, hádky a občas i monokl.

A tak jsem se místo toho stala klisnou. Nic jiného jsem neuměla, a protože jsem odjakživa slýchávala, jak jsem krásná holka, svou krásu jsem se rozhodla využít.

Co jsem chtěla jako klisna?

Chtěla jsem být nejlepší. Nejobdivovanější. Dosáhla jsem toho a postupně se stěhovala do stále prestižnějších nevěstinců. Z maličké vesničky jsem se dostala až do hlavního města Šestého království, kde mi má krása a schopnost přinášet sexuální rozkoš vynesly smlouvu na práci královské klisny.

Stala jsem se tou nejlepší z nejlepších.

Co jsem chtěla pak?

Být ta nejžádanější. Nejlépe placená. Chtěla jsem, aby ke mně ostatní klisny vzhlížely a záviděly mi. Nepočítám-li Auren, dosáhla jsem i tohoto cíle.

Myslela jsem, že mám všechno, co jsem kdy chtěla, protože jsem měla život ve svých rukách. Využila jsem svou krásu a tělo, abych si zlepšila životní situaci. A pak jsem se jednoho dne podívala do zrcadla a uvědomila si, že nic z toho už nechci. Nechci přinášet rozkoš komukoli jinému než sobě.

Chtěla jsem z toho ven a díky Auren jsem se ven dostala. Díky tomuhle obrovskému křupanovi jsem unikla z Midasova područí.

Co jsem chtěla potom?

Odejít z těch studených království co nejdál. Být sama, bohatá a nádherná. Bez muže, kterému bych musela za peníze přinášet potěšení. Spokojeně si žít ve vlastním luxusním domě daleko od všech nevěstinců.

„Co chceš, Risso?“ zeptá se mě Osrik znovu.

Zavrtím hlavou.

„Myslela jsem, že to vím, ale... teď chci něco jiného,“ přiznám tiše.

Oči mu zasvítlí zaujetím.

Sevře se mi hrdlo. Se skřípěním zubů se snažím polknout emoce. „Nenuť mě to říct.“

Nejsem žena, které by byly pocity příjemné. Nikdy jsem s žádným mužem nevedla skutečnou, upřímnou konverzaci. Pokud mě donutí mu to teď vysvětlit, jen by mi z pusy vypadly zamotané věty. A nechci, aby to mezi námi bylo jakkoli zamotané.

Dívá se na mě, jako by mi z očí četl myšlenky. „Nemusíš říkat vůbec nic. Stejně tě slyším.“

Zatnu zuby přívalem dojetí, které mě málem udusí. Jeho odpověď je tak dokonalá, až musím zahánět slzy.

„Osriku?“ zašeptám tichounce. V životě jsem si nedovolila se před mužem jakkoli citově obnažit. Nebylo to bezpečné. S ním se ale v bezpečí cítím.

„Ano?“

„Chci od tebe něco, co pro mě ještě nikdy nikdo neudělal.“

„A to je co?“

Stud se snaží zdusit moje slova, stejně je ale ze sebe vyrazím. S pohledem upřeným do jeho očí ho požádám: „Chci... aby ses se mnou pomiloval.“

7. kapitola

RISSA

Osrikovi zasvítí tmavě hnědé oči. Několikrát zamrká, jako by se snažil potlačit slzy. Všimnu si, že zatíná čelist, jako by odháněl emoce, protože je ani jeden z nás neumí cítit.

Je to milé – vědět, že v tom nejsem sama. Oba umíme našlapovat poslepu a hledat si cestu, ale aspoň to teď děláme spolu.

Jeho odpověď zazní chraplavě a tiše a na muže, který tvrdí, že to se slovy neumí, naprosto dokonale: „Bude mi kurva ctít, Sasanko.“

Hrozí, že mi z oka unikne slza. Popotáhnu a odkašlu si. „Jmenuju se Rissa Caddellová.“

„Brzo budeš Rissa Feroxová – to je moje příjmení.“

Náhle i se mnou v náruči vstane, až vyjeknu překvapením, a chvíli mi trvá, než si uvědomím, co to řekl.

„Tak moment, já se za tebe neprovdám!“ vyhrknu, když na něj zůstanu pobouřeně zírat.

„Ano, provdáš.“

Něžně mě položí na postel. Okamžitě se nadzvednu, zapřu se za zády rukama o matraci a zpražím ho pohledem. „Rozhodně *ne*. Manželství je podvod.“

Stojí v nohách postele a ušklíbá se. „Jak to?“

Vypadá neskutečně dobře, ovšem to mě neodradí. „Ze zákona připoutá ženu k muži. Dává mu veškerá práva, a jí žádná. Jemu dodává manželství uznání a víc svobody, zatímco ženinu svobodu omezuje.“

„Dobře, tak se nevezmeme,“ prohodí a lhostejně pokrčí rameny, jako bych právě neřekla něco, co by většina mužů považovala za rouhání.

„Prostě jen tak?“

„Dám ti prsten. V našich očích budeme manželé. Bez těch hovadin kolem. Uděláme to jen kvůli sobě – kvůli mně a tobě. Tohle bys zvládla?“

Naprosto to mnou otřese. Můj adrenalin není zvyklý na takový příval pocitů. Popotáhnu, otřu si koutek oka a narovná se. „No, to by asi šlo.“

Zasvítí mu v očích. „Jo?“

Srdce se mi třepotá, přesto se snažím udržet lhostejný výraz. „Šperky mám ráda. A prsteny mi sluší.“ Natáhnu ruku před sebe a zakmitám prsty.

Chytí mě za ni, své hrubé prsty proplete s mými, pevně mi ruku sevře a jednou nohou si klekne na postel. Skloní se ke mně a já k němu vzhlednu.

„Budeš nosit můj prsten, Sasanko?“

Pomalu přikývnu a při pohledu na hlad v jeho očích mi zahoří žaludek. „Ano. Doufám, že ti coby kapitá-

novi platí armáda Čtvrtého dobře, protože mám velice nákladný vkus.“

Uchechtne se a, bohové, líbí se mi, jak mi ten zvuk putuje po zádech. „Dostaneš, cokoli budeš chtít, hlavně když já dostanu tebe.“

Ztěžka polknu. Mám pocit, jako bych přetékala bublinami, připravená vznést se z postele. Chytím ho za ruku a stáhnu si ji na pas. „Dotkni se mě.“

Hlad v jeho očích zesílí. Vyjede rukou výš a přes noční košili se dotkne mého řadra. Je to *nádherné*.

„Určitě mě zvládneš?“ zeptá se tiše, zatímco mě obrovskou rukou masíruje, hněte a svírá.

„Určitě zvládneš ty *mě*?“ opáčím. Vzápětí zakloním hlavu a jen si vychutnávám jeho dotek.

Neřeknu mu, že už je to pro mě dlouho a že před Osrikem jsem byla s králem Midasem. Byla to moje práce. *Vždycky* to byla jen práce.

Hrud' se mu zachvěje pobavením. „Kdybych to nedokázal, tak tu teď nejsme.“

Má pravdu. Věřím, že je jediný muž na světě, který mě *dokáže* zvládnout.

Zvednu ruce a Osrik mě na okamžik pustí. Začnu si rozepínat noční košili. Sklopí oči a uchváceně sleduje, jak se látka rozevívá. Odhalím řadra jeho zkoumavému pohledu. Hrud' mi zrůžoví a každičkový nádech mi nadzvedává košili, až ze mě málem spadne.

Místo aby se na mě vrhl, sevře ruce v pěsti a dál se mlčky dívá.

A tak ji rozevřu úplně, stáhnu rukávy a nechám košilku spadnout na podlahu. Stojím před ním nahý a odhalená jeho zraku. Bloudí mi pohledem po těle, jako když voda zaplavuje vyprahlou zem. Dychtivě hltá každičkový kousek mého těla, až se mi pokožka rozpaluje, kdekoli se jí dotkne pohledem.

Tak taková je skutečná přitažlivost? Bez podmínek? Je docela... vzrušující.

A proklatě znepokojující.

„Jsi nádherná.“

Mnoho mužů skládalo komplimenty mé kráse, ovšem od Osrika to zní jinak. Působí to jinak.

S dojemnou něhou mi bříškem palce přejede po hojící se jizvě, která se mi táhne přes srdce. V očích se mu zamihotají stíny, jako by vzpomínal na to, že jsem ležela na smrtelné posteli. Chytím ho za bradu a přinutím ho zvednout ke mně zrak. „Jsem v pořádku. Uzdravila jsem se.“

Zamručí a sklouzne prsty z mé jizvy na bradavku. Obkrouží ji, až mi z jeho pozornosti ztuhne.

Zasténá a skloní se ke mně, aby mě políbil na krk. Vezme mé ňadro do ruky a otře dlaní ten tvrdý vrcholek. „Tak kurevsky nádherná a měkká.“

Sice jsem měkká, ale on je tvrdý – úplně všude. Jeho mozočnaté dlaně, svalnaté paže... a obzvlášť ta vyboulenina v jeho kalhotách. Při pohledu na ni očekáváním stisknu stehna k sobě.

Nakloním se k němu, zatáhnu za tkanice na jeho tunice a rozvážu je. Poté mu ji svleču, abych se také mohla pokochat jeho působivou hrudí. Má to nejmohtnější a nejsilnější tělo, jaké jsem kdy viděla.

Přejedu mu dlaněmi po tmavých chloupkách na horní části hrudi a poté je nechám klesnout přes vyrýsované prsní svaly níž, na jeho jako skála tvrdé břicho.

Pokožku mu křížují staré jizvy, některé tenké, jiné hluboké. Všechny jsou vyřezané do jeho opálené kůže jako slova do dřeva. Vyprávějí příběh o bolesti a uzdravení, o uběhnutém čase a prolité krvi.

„Kalhoty,“ nařídím mu. Lusknu prsty a ukážu na nádherné křivky, které mu mizí pod kalhotami.

Chci ho vidět celého.

Povytáhne koutky rtů, spustí paže a rozváže tkanice. Neuvěřitelně sexy pohybem vstane, zuje si boty a se žuchnutím je odkopne stranou.

Poté nechá spadnout kalhoty. Při pohledu na jeho mužství vytřeštím oči. „U všech bohů...“

Viděla jsem tisíce nahých mužů. Viděla jsem penisy všech tvarů, velikostí i zakřivení, jaké existují. Osrik je *obrovský*. Mohutný. S dokonalým zvonovým žaludem a délkou, z níž se mi svírá žaludek. A ta žíla – nevím, proč mě ta dlouhá žíla, která se táhne po celém jeho mužství, tak vzrušuje, ale nejradši bych po ní vyjela jazykem.

„Vejde se tam,“ prohlásí, jako by se domníval, že se bojím, a právě proto na něj tak zírám.

A opravdu na něj *zírám*.

S bradou u země? Absurdní. Vždyť jsem byla pro všechno na světě profesionálka.

Zvednu oči k úšklebku na jeho tváři.

„Ach, já vím, že se do mě vejde. Jen mě překvapilo, že jsi tak velký *všude*,“ přiznám s neskrývaným obdivem.

Pokrčí rameny. „Jsem velkej chlap, tak mám velký péro.“

„To neplatí vždycky. A to tvoje je vsutku působivé.“
Zasměje se. „Jo?“

„Přisahám bohům, že máš ten největší penis, jaký jsem kdy viděla, a to jsem viděla *mnoho* nahých lidí.“

Úsměv mu opadne. „Neříkej mi, že jsi viděla *mnoho* jiných lidí, jinak po tobě budu chtít jména všech mužů, který jsi kdy viděla, abych je mohl do jednoho zabít.“

Zamručím. „To bys musel zabít spoustu mužů. A taky několik žen.“

„Moje žárlivost nikoho nediskriminuje a jsem důkladnej.“

To už se usmívám tak zeširoka, až mě bolí tváře. Kdovíproč mě vzrušuje, jak je vůči mně majetnický, protože to nezní krutě ani arogantně. Nepůsobí to, jako by jeho chování ke mně pramenilo ze vzteku nebo nejistoty, ale protože mě obdivuje a chce mě chránit.

„No, tak... dokaž, jak umíš být důkladný,“ vyzvu ho smyslným hlasem a konečně si dovolím přejet rukou po erekci. Je na dotek horká. Sjednu mu po žíle, která se táhne až ke kořeni. Zapletu mu prsty do chloupků ve slabinách a poté potěžkám koule. Tiše zavrčí. Ten zvuk mě nepředstavitelně vzrušuje.

Uchopím ho do ruky a stisknu, až sebou trhne, a zavrčí, když jednou, podruhé a pak potřetí zapumpuju. Na vrcholku se mu zaleskne kapička. Setru ji špičkou prstu.

„Jak mě chceš?“ zavrním a kleknu si. Svůdně si sjedu prstem mezi řadry a tu kapičku si rozetřu po kůži až k rozkroku. „Na zádech, aby sis mohl hrát s mými prsy, zatímco mě budeš šukat?“ Rovnou mu to předvedu a lehnu si. „Nebo bys mě chtěl radši takhle?“ Převalím se, přitáhnu kolena pod sebe a zvednu se na pažích. „Zezadu, abys do mě mohl proniknout co nejhlouběji? Mohl bys mě při tom držet za vlasy a dívat se, jak mi při každém přírazu poskakuje zadek.“

Přes rameno se na něj ohlédnou. Čekám, že mi poví, jak mě chce. Jsem připravená ho potěšit. Připravená podat výkon.

„Pojď sem.“

Překvapí mě tím. Otočím se k němu a povytáhnu obočí, když spatřím, že si jedním kolenem klekl na matraci a teď se ke mně sklání. Z jeho těla sálá žár a nos mi naplňuje jeho vůně. Jeho tvrdý, těžký penis

mě k sobě vábí, chce, abych natáhla ruku a opět ho uchopila do dlaně. Abych ho laskala a hladila a zjistila, jaké další zvuky tenhle obří muž pod mým dotekem vydá.

„Nemusíš to dělat,“ poví mi.

Zarazím se. „Dělat co?“

„Nemusíš hrát svou roli ani se mě ptát nebo odhadovat, co chci, jako by potěšit mě byla tvoje práce. Chci jen *tebe*.“

Okamžitě se ve mně vztyčí obranné zdi. Než se však stihnu odtáhnout, chytí mě za ruku.

„Vyslechni mě, ženská,“ zabručí. „Se mnou nejsi klisna. Jsi jenom ty. To znamená, že budeš dělat cokoli, co je příjemný *tobě*. V jakýkoli poloze, kterou chceš *ty*. Vezmu si tě zezadu, zepředu, rovně, obráceně, vzhůru nohama. Opřu si tě o zeď nebo se s tebou sladce pomiluju v kádi. Nemusíš se bát, že mě nepotěšíš, protože přísahám, že si užiju každou vteřinu toho, co spolu budeme dělat, ať to bude cokoli a jakkoli, protože tě kurva miluju. Rozumíš?“

Buší mi srdce. Jak to, že si po jeho slovech připadám tak nicotná i neuvěřitelně mocná zároveň? Sice mě právě pokáral, ale zároveň jsou pro mě jeho slova velice osvobozující. Moje mysl se nedokáže rozhodnout, jestli se s ním začít hádat, nebo ne.

A pak se zeptá: „Jak mě chceš *ty*, Sasanko?“

A to už se na něj vůbec nemůžu zlobit.

Tělo mi hoří a zranitelnost, která žár doprovází, mě mrazí. Na chvíli se s jeho pevnou rukou ve své zamyslím. Nespěchá na mě. Dopřává mi čas, abych si vše rozmyslela.

To žádný jiný muž nikdy neudělal. Osrik se ani zdaleka nepodobá mužům, s nimiž jsem byla.

Zkusmo, s bušícím srdcem, pustím jeho ruku, abych

ho mohla místo toho chytit za ramena, a pak jím *škubnu*. Nechá mě, abych s ním pohybovala, jak chci, což bych sama jen svou silou nikdy nezvládla. Přesunu ho tak, aby teď ležel na zádech on, a kleknu si vedle něj. Hrud' se mi zvedá a klesá a do žeber se mi tlačí vzrušení i nervozita.

Je to pro mě nové – jako by pro mě sex byla jedna velká neznámá, což je absurdní myšlenka. A přesto... možná to vůbec není absurdní. Protože tohle není jenom sex, že ne? Je to *intimita*. A to je pro mě *obrovská* novinka.

Přehodím přes něj nohu a obkročmo se na něj posadím. Tiše zamručí. Nespouští oči z mého rozkroku. Sklouzne k němu rukou a přejede mi po něm prsty.

To znamená, že budeš dělat cokoli, co je příjemný tobě.

V duchu slyším jeho slova, která mě pobízejí, abych udělala něco, co jsem ještě nikdy předtím neudělala. Vezmu ho za ruku a navedu si ji přesně tam, kde ji chci mít. Beze slov mu tak ukážu, jak chci, aby se mě dotýkal.

Přitisknu si špičky jeho prstů ke klitorisu a začnu jimi krouživě pohybovat. Poté s prsty na jeho stále zrychluju. Navádím ho a on mě následuje.

Na rozdíl od většiny mužů to neraní Osrikovo ego, ani se nepokusí převzít zpět kontrolu a neignoruje moji němou prosbu. Naopak mi ji vyplní, navíc s viditelným potěšením.

„Takhle se ti to líbí?“ zachrptí.

Se zavřenýma očima zaklání hlavu a jen si to užívám. „*Ano.*“

„Ta tvoje nádherná kundička je vlhká. Mám od ní mokré prsty.“

Má pravdu. Skutečně cítí, jak jsem vlhká. Část z to-

ho se mi dostala i na mé prsty a z klitorisu se mi do celého těla šíří oheň. Dokonale se mě dotýká. Se zasténáním ruku odtáhnou a Osrik dál pokračuje v tom, co jsem mu ukázala. Nespustí ruku ani nezmění tempo.

Zapřu se rukama o jeho silná stehna a kolébám se jeho pohyby.

Bohové, to je tak příjemné.

Vlasy mi spadají přes ramena a tělo se mi napíná.

„Co ještě se ti líbí?“ zeptá se hlubokým, hladovým hlasem.

„Pronikni do mě prstem,“ zašeptám.

Odtáhne od klitorisu jeden silný prst, pronikne jím do mě a rozevře mě. Už jen jeho prst mi připadá mohutný. Je to tak nádherné, až se mi skoro seběhnou všechny sliny.

„U všech pekel, jsi tak vlhká a těsná,“ zavrčí a pak do mě přirazí. A zas a znovu. Prst ve mně ohne a dál jím tře mé vnitřní stěny a přitom palcem nepřestává laskat klitoris.

Je to tak nádherné, nejsem však připravená vyvrcholit. Stoupám stále výš, ovšem vrcholu nejsem zatím schopná dosáhnout. Palčivě však vnímám každou uplynulou vteřinu. Uvědomuju si, jak dlouho se mě už dotýká. Nechci, aby ho to rozčílilo nebo odradilo. A tak moje tělo udělá to, co vždycky. Je to zvyk.

Pootevřu rty a vykřiknu předstíraným orgasmem. Můj hrdelní sten naplní ložnici. Zní skandálně smyslně. Dokonale. Úplně stejně hříšně jsem vykřikla už tisíckrát.

A Osrik... přestane.

Otevřu oči a shlédnu na něj. „Co se děje?“

Pevně tiskne rty a s viditelným podrážděním jazykem dloube do dřevěného piercingu ve spodním rtu. Než se stihnu znovu zeptat, posadí se na kraj postele

a převálí mě jak hadrovou panenku. Najednou mu ležím přes klín, zadek ve vzduchu.

„Co to –“

PLESK!

To mi jeho dlaň přistane na holém zadku. Pokusím se odstrčit od jeho nohou a posadit se, ovšem Osrik mi druhou ruku přitiskne na záda a uvězní mě na místě.

„Co to děláš?“ vřeštím pobouřeně.

„Předstírala jsi rozkoš,“ zabručí a pak mě znovu plácne po zadku.

Vykřiknu. Sice to vyloženě nebolí, ale ruku má tak velkou, že mě po jeho úderu pálí celá jedna půlka.

„Přisahej mi, že to už nikdy nebudeš předstírat.“

Otočím se k němu a zpražím ho pohledem. „Ty nadutý, brutální –“

PLESK!

Zasvím se. Horko, které mi rána na zadek působí, náhle zamíří přímo mezi moje nohy. Neplácá mě nijak silně, ale dost na to, aby mi zadek poskočil a tím se po kůži šířil pálivý pocit.

A pak to pálení a horko *rozkvete* do plného vzrušení.

Líbí se mi to.

Štve mě, že se mi to líbí.

„Nech toho!“ Můj požadavek vyzní jako zasténání a obličej mi zahoří studem. Vztek se ve mně zvedne ještě výš.

„Ty toho nech první!“

„Taková opovážlivost!“ obořím se na něj. „Nic jsem nepředstírala!“

PLESK!

„Předstírala. Přiznej to.“

Nic nepřiznám.

A tak mi zasype zadek jedním plácnutím za druhým, až mi pozadí úplně hoří. Až prskám jako našťava-

ná kočka připravená vydrápat mu oči. Ne protože by to bolelo, ale protože se rozhodl postarat se, abych se přiznala ke lži.

A tak mu nakonec ustoupím.

„Fajn! Tak dobře! Předstírala jsem to!“ vykřiknu a Osrik ihned přestane.

Třesu se kousavou bolestí na zadku i tekutou touhou, která mi rozpaluje nitro. Jsem neskutečně vzrušená a tak vlhká, až si říkám, že navzdory své tloušťce do mě bez problémů pronikne. Ale, bohové, jak já se *zlobím*.

„Jak moc seš naštvaná?“ zeptá se.

„Věř mi, že *pěním*.“

Ten chlupatý obr má tu drzost, že se uchechtne. Se mnou stále ohnutou přes koleno, s hořícím zadkem a vlastní vlhkostí rozmazanou po stehnech.

Parchant jeden.

„Neudělal jsem ti nic, co bys nebyla schopná zvládnout,“ poví mi a poté mě hrubou rukou pohladí po hořícím pozadí. „A neudělal bych to, kdyby mi tvoje tělo nenapovídalo, že přesně tohle potřebuješ,“ dodá a sklouzne mi prstem na pulzující rozkrok.

Hlasitě vzlyknu. Nemůžu si pomoci. To plácání mě rozpálilo. „Blbečku. Dotýkej se mě.“

Znovu se uchechtne. „Budu. Ale nejdřív mi slib, že už to nikdy nebudeš předstírat. Že se nebudeš okrádat o vlastní rozkoš jenom proto, že se strachuješ o moji, nebo si myslíš, že s tebou ztratím trpělivost.“ Vzápětí mě prsty rozevře, až se ostře nadechnu. „Nikdy s tebou neztratím trpělivost,“ poví mi a v tu chvíli do mě zanoří prst.

Až to *začvachtá*. Stydím se za to, jak jsem vlhká. Celé tělo mám jako v ohni, ovšem můj stud se vytratí, když Osrik zasténá, jako by to podle něj byl ten nejvíc vzrušující zvuk na světě.

„Jak bych s tebou někdy mohl ztratit trpělivost? Když tě vidím? Když se tě dotýkám?“ ucedí, zakrouží prstem a vzápětí ho ze mě vytáhne. Vzhlednu, právě když si ho vsaje do úst a se spokojeným zasténáním z něj slízne mou vlhkost. „Jak bych s tebou mohl někdy ztratit trpělivost, když teď vím, jak *chutnáš*?“

Přetočí mě, až mu sedím na klíně a dotýkáme se hrudníky. Můj zadek je v bezpečí, protože obě stehna mám vně těch jeho a zadek mi visí v prostoru mezi jeho nohama.

„Nikdy to se mnou nepředstírej. Nejsi připravená se udělat? Pro mě je to dar z nebes, protože to znamená, že se tě můžu dál dotýkat.“ Skloní se ke mně a vousy mě poškrábe po krku. „Můžu tě dál ochutnávat.“ Políbí mě na rty. Jeho ústa hříšně chutnají po mé vlhkosti. „Můžu tě dál šukat...“

Odtáhne se a zadívá se mi do očí. „A teď si *vezmi svou rozkoš, Risso*.“

Jeho rozkaz na mě působí jako orgasmus. Jako by ve mně náhle praskla bublina napětí a vypustila ze sebe vzrušující rozkoš.

Pevně ho uchopím do dlaně a začnu rukou pumpovat. Nahoru a dolů, při tom mu hledím do obličeje a kochám se jeho roztouženým výrazem. A pak do něj strčím. Poslechne a spadne zády na matraci, až se celá postel zatřese.

Opět si ho osedlám, stáhnou si jednu jeho ruku na pas a druhou si přitisknu na klitoris. „Dotýkej se mě.“

Poslechne. Přesně tak, jak jsem mu ukázala.

Otírám se o penis. Dotek jeho tvrdého, horkého mužství mezi mýma nohama je smyslný. Vzrušující. Kdykoli přesunu boky, poškádlím ho a rozmažu po něm svou vlhkost, zasténá a uchváceně na mě hledí.

„Je to tak kurevsky dokonalý,“ poví mi.